

Lozientje

door
Niena Caphas

JOZIEN JE

DOOR

NIENA CAPHAS

G. F. CALLENBACH N.V. * UITGEVER * NIJKERK

ILLUSTRATIES VAN NETA VEEREN

I. BANG JOZIENTJE

Een drukte van belang is 't in de klas van juffrouw Lindema. Geen wonder, want het is negen uur en in groepjes komen de kinderen binnen. 't Is een geschuifel van voeten en geklepper van klompjes; 't is een gesnap van al die kleine mondjes, want ze willen allen tegelijk hun nieuwtjes aan de juffrouw vertellen.

En juffrouw Lindema luistert geduldig en lachend naar hun verhalen. Maar er is één klein meisje, dat niet druk is en géén nieuwtjes aan de juffrouw gaat vertellen. Ze is stillletjes de klas binnengekomen en zit nu met een bedrukt gezichtje in haar bank. Dat is Jozientje. Wat is er met Jozientje? Waarom is ze niet vrolijk, zoals alle anderen? Het meisje naast haar zit iets druk te vertellen. Maar Jozientje kijkt hoe langer hoe benauwder. . . . Ze heeft pijn in haar buik. En maar niet zo'n gewóne buikpijn, die weer overgaat als je een pepermuntje van de juffrouw gekregen en opgezogen hebt. Nee, het doet echt zeer, het steekt. En Jozientje voelt het al bijna een hele week. Dat is niet prettig. En nu vertelt Riekje, die naast haar zit, van haar grote zus, die ook zo'n pijn in haar buik had. Toen kwam de dokter en moest ze naar het ziekenhuis. Daar was ze geopereerd. Twee weken heeft ze er gelegen. . . .

En Riekje dikt het nog eens aan, hoe vreselijk naar het in een ziekenhuis is, met al die akelige zusters in stijve witte schorten en witte mutsen op. En de dokter komt iedere dag bij je kijken. En je moet melk drinken en pap eten en als je 't niet doet, nóu. . . .

„Jij moet vast ook naar 't ziekenhuis,” besluit Riekje haar verhaal. Jozientje zegt niets. Ze wil niet luisteren naar die akelige verhalen van Riekje. Ze wil niet naar 't ziekenhuis.

En nu neemt Jozientje een heel dom besluit. Ze zal er niets van zeggen dat ze buikpijn heeft. Aan niemand. . . . niet aan de juffrouw, niet aan mams of pappa. . . .

Het is weer stil in de klas geworden, want de bel is gegaan en nu zitten ze allen netjes op hun plaats.

De juffrouw deelt leesboekjes uit. Nu breekt er een lachje door op Jozientjes bleek gezichtje. Lezen, dat vindt ze fijn. En dat kan ze heel goed. Ze kan al een heel verhaaltje lezen, zonder één fout. Ze is zo vol aandacht bij haar boekje, dat ze al dat nare vergeet. . . .

Maar als ze om elf uur weer op straat loopt, voelt ze het ineens weer: die nare steken. En dan moet ze ook weer aan het ziekenhuis denken, waar Riekje van vertelde. En Jozientje wordt weer erg bang, want ze moet langs dat ziekenhuis als ze naar huis gaat.

Heel langzaam loopt ze nu, zó langzaam, dat ze bijna stil staat. Maar ze moet er tóch langs. . . . En op een drafje rent ze het ziekenhuis voorbij, vlug, wég van dat akelige gebouw, langs de ramen van de zusterkamers, langs het hek en de tuin. . . . Hijgend komt Jozientje thuis.

„Kindje, waarom heb je zo hard gelopen?” vraagt moeder verbaasd, als Jozientje binnenkomt. Jozientje krijgt een vuurrode kleur, maar ze zegt niets. Ze kan toch niet vertellen, dat ze bang is van het ziekenhuis, dat ze dáár zo hard voorbijliep? Stilletjes kruipt ze in haar hoekje bij het raam.

Zo gaat het dagen, ja, weken door. Soms voelt Jozientje de pijn ineens niet meer. Maar als ze dan gaat buiten-spelen of als ze hard loopt, blijft ze soms ineens stilstaan, want dan steekt het weer zo.

En nog steeds heeft ze niets gezegd. Dom Jozientje. Denkt ze nu, dat het daarmee over gaat, als moeder het niet weet? Denkt ze nu, dat ze beter wordt, als ze niet naar de dokter gaat? Of denkt ze dat moeder het niet merkt? Maar moeder merkt het wel. Ze ziet best, dat haar meisje veel stiller is dan anders, dat haar gezichtje vaak bleek is en ernstig. En op een Zaterdagmiddag gebeurt het. . . .

Jozientje heeft natuurlijk vrij van school. En altijd, behalve als het regent, gaat Jozientje vlug naar buiten om met haar

vriendinnetjes te spelen. Wat was dat fijn, om zo'n hele middag buiten te zijn! Van alles deden ze: touwtje springen, knikkeren of ballen, soms maakten ze een hinkspel of ze speelden wegwruipetje.

Maar nu is ze weer in haar hoekje voor het raam gekropen. En buiten staat Riekje en roept haar. Neel Jozientje schudt haar hoofd. Ze heeft helemaal geen zin om buiten te spelen. O, wat is ze akelig. Maar ze durft het niet aan mams zeggen, o, ze durft niet!

Daar komt moeder de kamer binnen.

„Moet je niet buiten spelen, Joosje? Riekje staat op je te wachten.”

„Nee,” zegt Jozientje kort. Moeder gaat naar haar toe en trekt haar bij zich op schoot.

„Vertel me nu eens, wat scheelt er aan? Voel je je niet lekker?”

Nu moeder het zo ineens vraagt, kan ze het niet meer inhouden. Met haar hoofdje tegen moeder aangeleund, snikt ze het uit. Moeder laat haar even uithuilen. Dan vertelt Jozientje, dat ze al zo lang buikpijn heeft.

„Maar ik wil niet naar 't ziekenhuis, hoor mam, ik wil niet. Ik ga ook niet naar de dokter.” Angstig kijkt Jozientje moeder aan.

„Maar kindje, waarom ben je zo bang? De dokter doet je toch geen kwaad? Hij wil je juist beter maken. Je kent de dokter toch wel? Dat is juist zo'n aardige man. Hij is ook bij je geweest toen je zo erg de griep had, weet je nog wel?” Jozientje knikt. Dat weet ze nog best. Toen was de

dokter heel aardig. Ze heeft toen nog een mooi gekleurd doosje van hem gekregen. Ja, dat weet ze nog wel.

„Maar ik wil toch niet naar 't zie ehuis.”

„Je hoeft niet naar 't ziekenhuis. Dat heb ik toch niet gezegd? Hoe kom je daar toch bij?”

„Riekje zegt, dat haar grote zus ook zo'n buikpijn had en toen moest ze naar het ziekenhuis, en daar werd ze geopereerd. En daar zijn akelige zusters en boze dokters en dan moet je melk drinken en pap eten en”

„Mijn malle meiske, wat haal je je toch voor onzin in je hoofd,” lacht moeder, „Riekje heeft maar wat gefantaseerd, hoor. Zó erg is het in het ziekenhuis niet. De zusters zijn juist erg lief en de dokter komt af en toe naar je kijken of je wel goed vooruitgaat en of je beter wordt. En je lust toch wel melk en pap?”

„Ja, maar Riekje zegt. . . .”

„Luister maar niet naar Riekje. Jij hoeft niet naar 't ziekenhuis. En als je wel moet, dan ga ik met je mee. Is 't zó goed?” Jozientje knikt en zucht. Helemaal gerust is ze nog niet, maar ze is toch blij, dat moeder het nu weet. 't Is net of haar buik nu niet zo'n pijn meer doet.

„Wil ik je naar bed brengen of blijf je liever hier zitten?”

„Hier zitten,” zegt Jozientje zachtjes, „mag ik. . . . mag ik dan de platenbijbel?”

„Dat mag je hoor,” knikt moeder. Moeder pakt het grote dikke boek uit de kast en legt het voor Jozientje op het tafeltje. Ze stopt nog een kussen achter haar rug en schuift het tafeltje dicht bij haar.

„Zo goed, Joosje?”

„Ja mam,” fluistert Jozientje. Moeder gaat weer aan haar werk. Jozientje slaat langzaam en voorzichtig de bladen om en bewondert de mooie gekleurde platen, die ze toch al zo vaak heeft gezien. . . .

Zo gaat de dag heel rustig voorbij.

Maandagmorgen stapt Jozientje aan moeders hand mee naar de dokter. O, wat is ze weer bang. Ze is weer zo stil en zo bleek. Moeder moet haar de wachtkamer in trèkken. Stil

kruipt ze naast moeder op de bank. Schuw kijkt ze rond. Er zijn nog veel meer mensen. In het midden van de wachtkamer staat een grote ronde tafel. Daar zitten een paar grote jongens aan en een vrouw met een klein kindje. Aan de overkant op de bank zit een heel oude man met een grijze baard, daarnaast een juffrouw met een grote pleister op haar wang.

En naast mam, op hun bank, nog een mevrouw met een jongetje. Dat jongetje is helemaal niet bang. Hij babbelt honderd uit, loopt door de wachtkamer, en pakt een tijdschrift van de tafel. Dan kijkt hij naar Jozientje.

„Dag,” zegt hij, „kom je ook plaatjes kijken?”

Jozientje draait haar hoofd om en leunt tegen moeder aan.

„Ga maar, Joos,” zegt moeder. Maar Jozientje heeft geen lust. Het jongetje is al verdiept in plaatjes kijken.

Opeens gaat de bel. Jozientje schrikt er van. De vrouw met het kleine kindje verdwijnt door de deur. Het duurt niet lang, of er wordt weer gebeld. Nu gaat de juffrouw met de pleister. Intussen komen er telkens mensen binnen. Het wordt al vol in de wachtkamer, want er komen door de éne deur meer mensen binnen, dan er door de ándere weggaan.

En als de oude man met de baard, de mevrouw met het jongetje en de grote jongens ook weg zijn, en de bel weer gaat, staat moeder ineens op en neemt Jozientje bij de hand. Beduusd, loopt ze tussen de mensen door naar de deur; de ándere dan waardoor ze binnengekomen zijn.

Met kloppend hart volgt Jozien moeder de dokterskamer in. Stijf houdt ze moeders hand vast.

„Goedenmorgen, dokter,” zegt moeder.

„Dag dokter,” fluistert Jozientje.

„Goedenmorgen mevrouw, zo, kleine meid,” groet de dokter vriendelijk terug, „en wat scheelt er aan?”

Jozientje zegt niets en kruipt achter moeder weg. Moeder vertelt, dat ze al zo lang pijn in haar buikje heeft. Dokter vraagt wat aan Jozientje, onderzoekt haar, praat nog even met moeder en even later staan ze weer op straat.

„En, is 't je nogal meegevallen?” vraagt moeder.

„Nou,” aarzelt Jozientje en haar gezichtje staat heel ernstig,

„nou. . . . dokter heeft wel erg in m'n buik geknepen, dat deed wel zeer.”

„Ja, dokter wil natuurlijk weten, hoe het komt dat je zo'n buikpijn hebt, anders kan hij je toch niet beter maken?”

Nee, dat begrijpt Jozientje wel.

„Moet ik nou naar 't ziekenhuis, mam?” vraagt ze bedeesd.

„Vind je dat zó erg?”

Jozientje knikt heftig.

„Ik wil niet naar 't ziekenhuis.”

„Wil je ook niet beter worden?”

„Ja, maar dokter moet me hier beter maken.”

„We zullen zien, Joesje.”

Ze zijn thuis. Jozientje hoeft nu niet naar school. En morgen ook niet en overmorgen. . . . Een paar dagen mag Jozientje thuis blijven en dan. . . .

II. DE KINDERZAAL

Jozientje mag 's morgens lekker in bed blijven, en 's middags kruipt ze in haar hoekje bij het raam. En als pappa thuis komt, dan neemt hij haar op z'n knie en leest haar voor uit het sprookjesboek. Jozientje is eigenlijk al veel te groot om op schoot te zitten, maar 't is zo heerlijk om een beetje verwend te worden, om net te doen of je nog heel klein bent. Maar ze is toch ook een beetje ziek!

Het is Maandag; 't is pas halftien en Jozientje ligt nog heerlijk onder de dekens te doezelen. Als ze zo stil ligt, dan voelt ze de steken niet zo erg. . . .

Daar hoort ze de trap kraken. Wie komt daar naar boven? 't Is moeder.

„Dag mam,” lacht Jozien.

„Zo kindje, hoe gaat het?” Moeder gaat op het randje van haar bed zitten en vat haar beide handjes. Dan zegt ze zachtjes:

„Jozientje, vind je 't heel erg, als je tóch naar het ziekenhuis moet?”

Verschrikt kijkt Jozientje moeder aan.

„O mams, nee, niet naar het ziekenhuis,” fluistert ze.

„Luister eens, Jozien. De dokter kan je hier niet beter maken. Dat moet een heel knappe dokter in het ziekenhuis doen.”

De tranen springen haar in de ogen.

„Nee, mams, ik durf niet, ik wil niet!”

„Het móet, Joosje. Je hoeft toch niet bang te zijn? De zusters zijn erg lief. Je komt op een leuke zaal te liggen met nog veel meer kindertjes, nog wel kleiner dan jij. En pappa en mamma komen heel vaak naar je kijken. Je zult eens zien, dat je het daar prettig vindt en hoe gauw die week om is.” Moeder tilt haar uit haar bed en kleedt haar aan. Maar Jozientje snikt het uit.

„Nu niet huilen, Joos, je bent toch een grote meid. Kom, de zusters zouden denken dat je nog op de bewaarschool zat inplaats van op de grote school.”

Dat helpt. Want Jozientje vindt het heel erg, als ze denken dat ze nog maar een klein meisje is. En ze is toch al zeven jaar. Ze droogt vlug haar tranen en laat zich gewillig aankleden.

Als het tien uur is, loopt moeder met Jozientje op straat. Dáár is het ziekenhuis al. Het grote ziekenhuis, waar Jozientje zo bang voor is en waar ze altijd op een drafje voorbijloopt. En nu moet ze er in! . . .

Ze gaan het grote ijzeren hek door, de mooie tuin, dan staan ze voor het ziekenhuis. Moeder doet de zware deur open. Bevend loopt Jozientje mee naar binnen. In de wachtkamer gaat mams op een stoel zitten bij de tafel en tilt Jozientje op haar schoot. Angstig kijkt ze rond. Op de tafel liggen boeken en tijdschriften. Moeder pakt er een.

„Ga maar plaatjes kijken, Jozien.”

Jozientje schudt haar hoofd. Haar blikken dwalen verder de kamer in. Op de bank langs de muur zitten nog meer mensen. Aan de andere kant van de tafel zit een mevrouw, ook met een meisje op haar schoot. Daar moet Jozientje naar kijken. Wat een lief meisje is dat. Ze heeft heel mooie blonde pijpekrullen. Ze zit heel stil tegen haar moeder aangeleund.

Zou ze ook naar 't ziekenhuis moeten?

„Mam,” fluistert Jozien.

„Wat is 't, kindje?”

„Moet dat kleine meisje ook naar 't ziekenhuis?”

„Ik weet niet, Joos, misschien wel. Ga het maar eens vragen.” Dat wil Jozientje wel, maar ze durft niet goed. Moeder zet haar op de grond. Dan loopt ze voetje voor voetje naar het blonde meisje toe.

„Dag,” zegt ze, als ze vlak voor haar staat.

Het meisje lacht verlegen.

„Geef maar een handje,” zegt de moeder van het meisje.

„Dag,” zegt Jozientje nog eens en pakt het kleine handje,

„ik heet Jozientje en ik moet naar 't ziekenhuis. Moet jij ook naar 't ziekenhuis?”

„Ja, Jozientje, Mieke moet ook naar de zusters toe,” zegt de moeder.

„Heeft ze ook zo'n pijn in haar buikje?” informeert Jozien verder.

„Nee, Mieke heeft oorpijn.”

„Ooh” Oorpijn, dat is toch ook wel erg; haast wel net zo erg als buikpijn, vindt Jozien.

„Is Mieke niet bang?”

„Ja, een beetje wel, maar ze is ook pas vier jaar. Jij bent al groot.”

„Ik ben al zeven,” vertelt Jozien trots.

„O, wat een grote meid al. Maar dan ben jij natuurlijk niet bang om naar de zusters te gaan, hè Jozien?”

„Nee,” zegt Jozien, maar het klinkt o, zo zachtjes.

„Misschien komen Mieke en jij wel dicht naast elkaar te liggen. Dat zou leuk zijn,” lacht de mevrouw.

„Ja,” zegt Jozientje. Dan draait ze zich om en loopt vlug naar moeder toe.

„Dat meisje heeft oorpijn, moeder. Ze heet Mieke en ze is pas vier jaar en ze moet ook in 't ziekenhuis blijven,” vertelt Jozientje fluisterend.

Daar gaat de deur open en een zuster in een grijze jurk, een hagelwit schort voor en een witte kap op, komt de wachtkamer binnen. Ze kijkt even de kamer rond en loopt op moeder en Jozientje toe.

„Dag mevrouw, is dat Jozientje de Hoog?” vraagt ze.

Moeder knikt en staat op.

„Dag, Jozien,” lacht de zuster vriendelijk en steekt een hand naar Jozientje uit.

Even is Jozientje verbluft. Die zuster ziet er helemaal niet akelig en streng uit, zoals Riekje vertelde.

Bedeesd geeft ze de zuster een hand.

„Dag, zuster,” fluistert ze.

„Ga je met me mee?”

„Nee,” zegt Jozien en schudt beslist haar hoofd.

„Nee? Waarom niet?”

Dan kruipt Jozientje vlug op moeders schoot, slaat bei haar armen stijf om moeders hals en snikt het uit.

„Moeder, ik wil niet, ik wil niet!”

„O, wat een klein meisje,” lacht de zuster, „kijk eens, Jozien, dat meisje daar is nog veel kleiner dan jij en dat gaat wel mee.”

Heel even moet Jozientje nu kijken. Ze wendt haar betrand gezichtje naar de mevrouw. Ze ziet dat de zuster Mieke op de arm neemt. De moeder van Mieke staat op en volgt de zuster.

Weer steekt de zuster een hand naar Jozientje uit.

„Ga jij nu ook mee?”

Weifelend kijkt Jozientje van de zuster naar Mieke, en van Mieke naar moeder.

„Nee,” zegt ze.

„Neem u haar maar mee, mevrouw,” zegt de zuster. Moe-

der tilt Jozientje op en draagt haar, achter de zuster aan, de wachtkamer uit, de lange marmeren gang door.

Nu begrijpt Jozientje, dat het menens wordt. Met haar armen stijf om moeders hals geklemd en haar hoofdje weggeborgen, huilt ze of haar hartje breken zal.

Jozientje wil niet kijken, ze wil niet zien waar ze heengedragen wordt. 't Is toch allemaal even akelig en naar. . . .

„O, wat een klein kindje!” hoort ze plots een heldere stem vlak naast haar. Verbaasd houdt ze op met huilen en heft haar hoofdje op. Ze kijkt in het lachende gezicht van een zuster.

„Waarom huil jij?” vraagt de zuster. „Ben jij bang? Zo'n grote meid?”

„Ga weg!” zegt Jozientje boos.

„Maar Joosje!” bestraft moeder. De zuster loopt lachend weg.

Ze zijn een trap opgegaan, nog een gang door, nu staan ze voor de kinderzaal. De zuster, die nog steeds Mieke op de arm heeft, doet de deur open. Ze stappen binnen.

„O Joos, kijk eens wat een leuke zaal!” zegt moeder zachtjes. Nu moet ze toch wel even kijken en dan. . . . dan kijkt Jozien heel verbaasd in een lichte fleurige zaal. De muren zijn lichtgeel, met een leuke brede rand van figuurtjes en poppetjes. Rondom langs de wand staan witte bedden, grote en kleine, waarin de kinderen liggen. En naast ieder bedje een leuk vierkant kastje. Aan de muur hangen veel leuke gekleurde platen. En aan de andere kant van de deur, waardoor ze binnengekomen zijn, zijn twee grote openslaande deuren, die uitkomen op een heel groot balkon. De zon schijnt heerlijk naar binnen.

En midden in de zaal staat een leuk geel tafeltje met vier stoeltjes er omheen. Mieke zit al op zo'n stoeltje. Er staat nog een zuster. Die is helemaal in het wit, ontdekt Jozien, en heeft bruine kousen en schoenen aan. Ze staat met Mieke's moeder te praten. Moeder heeft Jozien op de grond gezet. Nu komt de witte zuster naar moeder toe.

„Mevrouw De Hoog?” vraagt ze. Ze praat ook even met moeder, maar zó zachtjes, dat Jozientje het niet kan verstaan.

Dan pakt ze Jozientjes handje.

„Dag Jozien, ik ben zuster Rina. Wij zullen het hier best samen vinden, hè.”

Maar Jozientje trekt haar hand terug en schudt alleen maar haar hoofd.

Opeens ontdekt ze, dat Mieke's moeder weg is. Maar mam toch nog niet, nee hoor, mam mag niet weggaan, want dan gaat ze weer mee naar huis. 't Is hier wel een erg leuke zaal, maar ze wil hier toch niet blijven.

Daar komt de zuster weer, die haar kwam halen.

„Zal ik je eens wat laten zien, Jozientje?” zegt de zuster. Jozientje kijkt de zuster vragend aan. Wat wil de zuster laten zien? Ze is ineens zó nieuwsgierig, dat ze het helemaal niet erg vindt, als de zuster haar meeneemt. Gewillig laat ze moeders hand los. Ze loopt met de zuster naar de andere kant van de zaal. Daar staan een hele rij wiegjes en daarin liggen heel kleine baby's. De wiegjes zijn zo leuk. Helemaal wit met een rose of blauw gebloemd gordijntje er om.

De zuster schuift het gordijntje opzij. Nu kan Jozien de baby goed zien. Het is een lief kindje, het hoofdje is vol met kleine zwarte krulletjes, de grote donkerblauwe kijkers zien haar verbaasd aan.

„Wat lief,” fluistert Jozien verrukt.

„Weet je, hoe hij heet?”

„Nee. . . .”

„Evert.”

„Is hij ziek?”

„Ja, hij heeft ook pijn in z'n buikje.”

„Och. . . . Hoeveel jaar is hij?”

„Pas een half jaar. . . . We hebben nóg meer kleine kindjes.”

De zuster loopt met Jozientje langs alle wiegjes. Jozien vindt ze allemaal even lief.

„En nu gaan we naar de grote kinderen.”

Ze gaan langs de bedjes.

„Dat is Freddie,” vertelt de zuster, „hij is drie jaar. En dát kleine Tinus, die kan nog helemaal niet praten. Dit is Hans, die is al vijf. . . .”

Hans kijkt op, hij is aan het tekenen. Dan komen ze voorbij een bed, waar een hoge boog op staat. Verbaasd en nieuwsgierig kijkt Jozien er naar.

„Dat is Jan, hij is al tien jaar. Hij heeft een zeer been. En die jongen daarnaast heeft een zere arm, zie je wel? Hij heet Leo. En dit is Hein. Hein woont op een grote boerderij, Jozien. Nietwaar, Hein?“

Hein knikt heftig.

„Ja, en 'me hebbe koeie en paarde en varkes, en een heel groot land. En ik kan al melleke,“ vertelt hij trots.

Aan de andere muur, naast de deur, staan maar twee bedjes. Daar liggen meisjes in. Het ene meisje heet Jopie en is al twaalf jaar en het andere heet Nellie en is zes jaar.

Tegenover Hein en Leo staan twee lege bedjes. Daarin moet zij straks misschien wel liggen. Ze kijkt even angstig naar de keurig opgemaakte witte bedjes. Maar dan trekt de zuster haar verder mee.

„Kijk Jozien, dat is Leni. Zij heeft haar beentje gebroken. Maar ze is nu al haast beter, hoor.“

Leni kijkt nieuwsgierig naar Jozientje.

„Dag, hoe heet jij?“ vraagt ze.

„Jozientje,“ fluistert Jozien.

„O, . . . kom je ook hier liggen? Misschien mag je dan wel in 't bed naast me.“

„Nnn. . . ja,“ weifelt Jozientje. Dan kijkt ze ineens om. Waar is moeder? Ze was moeder helemaal vergeten. Maar mams is er niet meer! Alleen kleine Mieke zit nog stil op de stoel. En er is nóg een andere zuster binnengekomen. . . .

„Mam, waar is mam?“ vraagt ze angstig.

„Je moeder is even weggegaan, dadelijk komt ze weer terug. Nee, kijk eens, Jozien, heb je dat plaatje al gezien?“ Zuster tilt haar op, zodat Jozien het plaatje goed kan bekijken. Er staan grappige kabouters op en dansende elfjes.

„Vind je 't mooi, Jozien?“

„Ja,“ knikt ze.

„Kijk eens, 't hangt precies bij een leeg bedje. Dan mag jij in dit bedje slapen, dan kun je altijd naar de kabouters en elfjes kijken. En als je dan een grote flinke meid bent, dan

zal ik je eens een mooi verhaaltje vertellen van die elfjes. Zullen we dat afspreken, Jozien?"
„Ja, zuster," fluistert Jozientje.
„Ik ben zuster Willie, hoor."
„Ja, zuster Willie."

III. IN BAD EN IN BED

En nu ga ik je eens fijn in bad stoppen. Heb je wel eens in zo'n groot bad gezeten? Kijk eens, Joos!" Zuster Willie doet een deur open en duwt Jozientje zachtjes de badkamer in.

Even later zit ze in het grote bad. Heel even kwamen weer de waterlanders, toen zuster Willie haar uitkleedde, maar de zuster zei:

„Weet je 't nog van die elfjes, Jozien?" Toen is Jozien maar gauw stil geworden. Nu vindt ze het toch wel fijn in zo'n boel warm water te zitten. De zuster wast haar van top tot teen. En ze praat zo leuk met Jozientje. Ze vraagt of ze al op de grote school is en of ze al lezen kan. En Jozientje vertelt heel trots, dat ze in de eerste klas zit en dat ze het beste lezen kan van de hele klas.

„Heus? Dan mag jij eens een verhaaltje voorlezen voor de kinderen. Doe je 't?"

Jozientje weet niet of ze dat wel durft. Ze lacht maar eens. Hup, de zuster tilt haar uit het bad. Ze droogt haar stevig af, ze wordt er helemaal warm van. Jozientje krijgt het mooie nieuwe nachtponnetje aan, dat moeder nog gauw even gemaakt heeft. Haar nageltjes heeft moeder al netjes geknipt. Nu haar haar nog gekamd, de strik er weer opnieuw in en klaar is Jozien.

„Mag ik m'n strik er inhouden?" vraagt Jozien, „thuis haalt moeder 'em er uit als ik naar bed ga."

„Ja hoor, want je mag toch in je bedje zitten. Alle meisjes houden de strik in 't haar. Als je vanavond gaat slapen, zullen we hem netjes oprollen en in je kastje leggen."

Dat vindt Jozientje goed, want ze is erg netjes op haar mooie zijden strikken.

„Weet je dat je een eigen kastje hebt? Heb je dat gezien, Joos?”

Nee, daar heeft ze niet eens op gelet. Zuster Willie neemt Jozien op de arm, dan hoeft ze niet met haar blote voetjes over de koude vloer te lopen, en draagt haar naar haar bedje.

„Kijk Joos, hier is 't kastje en bovenin een laatje. Leuk, hè. Daar zullen we al jouw spulletjes indoen. En je kleren en kousen en schoenen gaan onder in 't kastje. Zie je, Jozien? Zolang jij hier bent is dat kastje helemaal van jou. Je manteltje zal ik netjes op een haakje in de grote kast hangen.” Jozientje knikt maar. Heel stil zit ze in haar bedje en kijkt verlegen en nog een beetje bang in het rond.

Aan de ene kant naast haar ligt Leni, die telkens wat tegen Jozientje zegt. Maar Jozientje heeft nog helemaal geen zin om te praten.

Aan de andere kant staat nog een leeg bedje. Daar komt Mieke misschien wel in. . . . Mieke zit nu in bad. . . . Jozientje kijkt naar de dikke jongen aan de overkant, Hein. Hij zit met een mooie rode auto te spelen, op een plank, die over z'n bed ligt. Hij laat hem heen en weer rijden en maakt zelf de geluiden van de motor. En kijk, nu draait hij ergens aan en kiept de hele bak achterover. . . . Leo zit ook vol aandacht te kijken. . . . Jan kan ze niet goed zien, want die ligt helemaal achter die boog. . . .

Hoeveel kinderen zijn er wel? Ze zal ze eens tellen. Eerst Mieke, dat is één; dan zij, dat is twee; en Leni is drie, en daarnaast ligt nog een klein meisje, vier. . . . En dán. . . . ze moet zich even voorover buigen om de bedjes verder goed te zien. Dan telt ze: vijf, zes. . . . En aan de andere kant: dikke Hein, zeven, Leo met de zere arm, acht, Jan met de boog, negen, en dan Hans en die twee kleine jongetjes; dat is dus twaalf. En naast de deur liggen die twee meisjes. Dus veertien kinderen zijn er! En één, twee. . . . zes wiegjes!... De deur van de badkamer gaat open. Daar komt zuster Wil-

lie weer met Mieke op haar arm. Mieke heeft gehuild, haar oogjes zijn helemaal rood en ze snikt nog.

„Heeft Mieke gehuild?” vraagt Jozien zachtjes.

„Ja Joos, Mieke was bang van 't water. Dom hè?”

Zuster Willie stopt Mieke in het bedje naast Jozientje. Dan draait ze zich om en legt een hand op Jozientjes hoofd.

„En Joosje, houd jij van peentjes? Ik heb in de keuken gezien dat we peentjes eten.”

Jozientje knikt, ja, daar houdt ze wel van.

„Maar ik heb niet zo'n erge honger,” zegt ze vlug.

„Dat komt door je zieke buikje. Dan eet je maar een klein beetje, hoor.”

Daar komen weer twee zusters aan. Ze blijven bij Jozientjes bedje staan.

„Kijk, dat is Jozientje, zusters,” zegt zuster Willie, „Jozientje, dát is zuster Magda en dát is zuster Lien.”

Jozientje geeft de zusters een hand en zegt heel zachtjes:

„Dag zuster Magda, dag zuster Lien.”

Als de zusters weg zijn, zit Jozien weer heel stil te kijken.

„Wat zijn hier veel zusters, hè,” zegt Leni opeens.

Jozientje knikt.

„Weet je wie zuster Rina is?”

„Ja, die zuster met die witte jurk. . . . Ze is er nou niet.”

„Ja. Dat is de hoofdzuster van de kinderafdeling. Zuster Willie is de oudste zuster, en zuster Lien is de jongste, die is hier pas. Zuster Magda en zuster Lien moeten altijd samen de zaal schoonmaken. Dan is er nog een zuster Toos, die is in de boxen. Weet je wat boxen zijn?”

Jozientje schudt verlegen haar hoofd.

„Dat zijn kleine kamertjes, waar heel zieke kindertjes liggen. Maar zuster Toos is vandaag vrij, nu is zuster Magda in de boxen. En voor het eten zorgt zuster Gerda. Die zul je dadelijk wel zien,” eindigt Leni haar verhaal. Ze kijkt eens naar Jozientje. Maar Jozientje zwijgt. Wat weet die Leni veel, die is hier zeker al héél lang.

Als het twaalf uur is, komt zuster Gerda binnen met een groot blad. Daarop staan een heleboel witte bordjes. Ze

deelt ze aan de kinderen uit. Zuster Lien doet de slabbetjes voor.

„Ik heb geen slabbetje, zuster ien,” fluistert Jozientje.

„Nee? Dan zal ik eens een mooi slabbetje voor je halen,” zegt zuster Lien en loopt naar de kast in de hoek van de zaal. Ze komt terug met twee witte slabbetjes, er zijn gele kuikentjes op geborduurd en er is een rood randje om.

„Leuk, hè?” lacht zuster Lien.

Jozientje knikt. Dan doet ze Mieke ook zo'n leuk slabbetje voor.

Zuster Gerda zet een bordje bij haar neer.

„Dag, hoe heet jij?”

„Jozientje.”

„Ik ben zusier Gerda. Ik maak je boterhammetjes klaar,” vertelt ze. Ze gaat ook even naar Mieke toe, maar Mieke zegt helemaal niets, ze lacht niet eens. Jozientje voelt zich opeens veel ouder en groter dan Mieke. Ze is nu helemaal niet bang meer, de zusters zijn allemaal zo lief. Ze is nog wel wat verlegen, maar dat komt natuurlijk omdat alles hier nog zo vreemd is.

Mogen ze nu al eten? Nee, alle kinderen zitten nog stil. Zouden de andere kinderen ook hun gebedje op moeten zeggen? Daar komt zuster Lien alweer.

„Nu eerst bidden, kinderen,” zegt ze. Jozientje vouwt snel haar handjes en sluit de ogen.

„Here, zegen deze spijze, amen,” zegt ze langzaam en hardop, net als ze thuis altijd doet. Zuster Lien knikt haar toe.

„Eet lekker, kinderen.” Ze gaat naar Mieke toe en kijkt of ze wel netjes eet. Nu komen zuster Willie en zuster Gerda ook helpen. Want de kleintjes kunnen nog niet zelf eten, net als Freddie en Tinus en Robbi. . . .

„Klaar!” klinkt opeens een stem door de zaal. Verbaasd kijkt Jozientje op. 't Is dikke Hein. Wat kan die het vlug!

„Wil je nog meer, Hein?” vraagt zuster Willie.

„Ja,” zegt Hein.

„Wat zeg je?”

„Ja, zuster Willie.”

„Mooi. Zuster Gerda, wil jij nog wat voor Hein halen?” Zus-

ter Gerda pakt Heins bordje en gaat er mee weg. Even later komt ze weer met een vol bordje terug.

„Waar zou ze dat toch halen?” denkt Jozien, „zou hier een keuken zijn? Maar dan toch wel een heel grote.”

Joziertjes bordje is ook leeg. Hè; ze zucht er van.

„Wie wil er nog een beetje pap?” vraagt zuster Willie.

„Ik-ik-ik!” Ja, Hein natuurlijk ook en die heeft niet eens z'n bord leeg.

„Jij nog een beetje pap, Joziertje?”

„Nee zuster.” Joziertje schudt haar hoofd. Zie je wel, ze

hoeft helemaal niet. Riekje heeft vast gejoekt, toen ze zei dat je pap moest eten.

Als ze allemaal klaar zijn en gedankt hebben, doet zuster Willie de gordijnen dicht. Nu moeten ze even gaan slapen. Maar Joziertje heeft helemaal geen slaap. Alle zusters zijn nu weggegaan. Zuster Magda blijft oppassen. Kijk, nu gaat ze naar de wiegjes toe; ze heeft een zuigfles in de hand. Ze schudt hem zachtjes heen en weer en houdt hem tegen haar wang. Waarom zou ze dat doen? Zou de melk heet zijn? . . .

Nu buigt ze zich over een wiegje. Zo blijft ze een hele poos staan. . . . Verder ziet Joziertje niets meer, want haar oogjes zijn toch toegevallen. . . .

Als om twee uur de deur open gaat en zuster Willie en zuster

Lien binnenkomen, wordt Jozientje wakker. Ze is er zelf verbaasd over dat ze geslapen heeft. Zuster Magda is weg. Zuster Willie en zuster Lien doen de gordijnen open. De hele zaal is plots vol helder zonnelicht. Dan worden de andere kinderen ook wakker.

Van zuster Gerda krijgen ze allemaal een kroesje melk. Dan worden de dekens netjes recht getrokken, hier en daar opnieuw ingestopt of een kussen opgeschud. De middag is weer begonnen. De grote kinderen nemen speelgoed of een boek. Dikke Hein speelt weer met z'n grote rode auto, Leo heeft een prentenboek voor zich, Jan is al aan 't lezen; Ria speelt stil met haar popje, Leni is aan het tekenen. . . . Maar Jozientje heeft niets om mee te spelen. Ze vindt het ineens weer erg naar in het ziekenhuis. O, wat duurt het lang! Er is nog niet eens één dag om en ze moet wel een hele week blijven! Ze had juist zo fijn gedroomd, dat ze thuis was en met Riekje in de tuin speelde. En toen ze wakker werd en die vreemde zaal zag met al die witte bedjes, schrok ze er echt van. En nu heeft ze weer zo'n verdriet, dat de tranen haar over de wangen rollen. Zachtjes huilt ze in haar kussen.

Opeens voelt ze een zachte koele hand op haar arm. Verschrikt kijkt ze op. 't Is zuster Lien.

„Wat is dát nu, Jozientje?” vraagt zuster Lien zachtjes, „ik dacht dat jij zo'n grote meid was? Huilen doen we hier niet, hoor.”

„Ik wil naar huis!” snikt Jozientje.

„Natuurlijk ga je naar huis. Als je beter bent. Maar nu moet je flink zijn. Zeg Joos, zie je die jongen daar met die zere arm? Die ligt hier al drie weken en hij moet hier nóg langer blijven. En die daar achter die hoge boog? Die moet hier wel drie maanden blijven. En hij vindt het helemaal niet erg. En huil jij nu omdat je één weekje moet blijven? Niet meer doen hoor, malle meid!” Lachend geeft zuster Lien haar een kneepje in haar bleke wang. Jozientje lacht door haar tranen heen. Ze krijgt een mooi prentenboek. Er staan heel mooi gekleurde plaatjes in, met versjes er bij en kleine verhaaltjes. Jozientje is er zó in verdiept, dat de middag om vliegt.

't Is zo heerlijk rustig. De zusters zijn met de baby's bezig. Alle kinderen zitten stil te spelen of te lezen. Alleen Ria praat in haar brabbeltaaltje hardop tegen haar beertje en pop, en Leni laat af en toe haar tekening zien.

En dan is het ineens halfvier. Dan moeten ze allemaal hun speelgoed opruimen en gaan liggen. Ze krijgen de thermometer. Dat vindt Jozientje niet erg. Die krijgt ze thuis ook als ze ziek is en daar kunnen ze op zien hoe erg ziek je bent. Jozientje heeft er ook wel eens op gekeken, maar ze begrijpt niet waar ze dát nu aan kunnen zien. 't Is een gewoon glazen buisje met allemaal cijfertjes er op. Zo'n meter krijgen ze hier driemaal per dag, vertelt Leni. En dan zingt de zuster er wel eens bij:

„Kinderen, lig toch niet te zeuren,
Temperaturen moet gebeuren.

En nog veel verder.

Jozientje moet lachen om dat mooie vers. Leni en Leo en Jan zingen het helemaal mee.

De zusters lopen ijverig heen en weer. Zuster Rina is nu ook binnengekomen, want alle kinderen moeten nu ook weer gewassen worden. Jozientje vindt het wel gek, dat ze zomaar midden op de dag gewassen worden. Maar Leni zegt, dat dat altijd gebeurt in een ziekenhuis. Jozientje hoeft nu niet gewassen te worden; ze is vanmorgen pas helemaal in bad geweest, en Mieke ook.

En als ze allemaal klaar zijn, moeten ze hun slabbetje voorbinden. Dat kan Jozientje best zelf. Zuster Lien hoeft het alleen maar bij Ria te doen en Mieke en Tinus en Freddie en Robbi.

En daar komt zuster Gerda binnen met de boterhammen. Ze krijgen er een kroesje melk bij.

„Je lust toch wel twee boterhammen?“ vraagt zuster Gerda. „Ja zuster,“ fluistert Jozientje. Eigenlijk lust ze helemaal niets. Maar die boterhammen zien er zo lekker uit, heel dun, met dik boter en één met rode jam en één met hagelslag. . . . Na het eten leest zuster Willie een verhaaltje voor uit de Kinderbijbel. Jozientje kent dat verhaal wel. Dat heeft pappa

dikwijls voorgelezen uit de grote platenbijbel. Het is het verhaal van de arme Lazarus. Die mocht niet eens de kruimeltjes brood eten van de tafel van die boze rijke man. En die had nog wel zo'n hoop eten en arme zieke Lazarus had niets. Maar toen die rijke man dood was, ging hij naar de hel en de arme Lazarus ging naar de hemel.

Eigenlijk begrijpt Jozientje het niet goed. Zouden alleen de arme mensen naar de hemel gaan? Maar zij, Jozientje, was toch niet arm, moest ze dan ook naar de hel? Maar moeder had toch wel eens een boterham gegeven aan een arme jongen. . . .

Zuster Willie ziet haar peinzend gezichtje.

„Vind je 't mooi, Jozien?” vraagt ze.

„Ja. . . . maar. . . .” weifelt Jozientje.

Zuster Willie komt dicht bij haar bedje staan.

„Wou je wat vragen? Zeg het maar, hoor.”

„Ja. . . . ik wou. . . . gaan alleen maar arme mensen naar de hemel?”

„Nee Jozien, als je rijk bent kun je ook wel in de hemel komen, als je maar in de Here Jezus gelooft. Maar die rijke man geloofde niet in de Here Jezus en Lazarus wel. Die rijke man vierde maar feest en had heel veel lekker eten en toch gaf hij Lazarus niets. Maar toch was Lazarus veel gelukkiger, want die ging naar de hemel toen hij stierf. Als je sterft, heb je immers toch niets meer aan je geld? Daar kun je de hemel niet mee in. . . . Geloof jij in de Here Jezus, Jozientje?” Jozientje knikt blij.

„Ja, zuster Willie. Ik ga 's Zondags altijd mee naar de kerk en thuis hebben we een platenbijbel,” vertelt ze trots.

„Dat is fijn, Joos. Als jij altijd maar veel van de Here Jezus houdt en altijd probeert om lief te zijn, dan kom jij later ook in de hemel.”

Jozientje knikt opgelucht.

„Maar nu gaan we slapen. Kijk eens, 't is warempel al óver halfacht.” Vlug doet zuster Willie de gordijnen dicht.

„Ga je mee, zuster Lien? Welterusten, kinderen.”

„Welterusten, zuster Willie, welterusten, zuster Lien.”

Dan wordt het héél stil. De kleintjes zijn onder het voorlezen

al in slaap gevallen, die begrijpen er toch nog niets van. Nu vallen de groten één voor één in slaap, maar Jozientje blijft nog lang wakker liggen. Ze denkt aan thuis, aan haar eigen bedje in haar eigen kamertje. Ze denkt aan pappa en mamma, die nu zo alleen zijn. . . .

Heel zachtjes gaat de deur open en komt er een zuster binnen. Ze loopt langs alle bedjes, naar de wiegjes toe.

„Dit is zeker de nachtzuster,“ denkt Jozien. Ze zegt niets, maar blijft heel stil liggen.

„Nu is er tóch al één dag om,“ peinst ze; en dan valt ze in slaap.

IV. DAPPER JOZIENTJE

Als Jozientje op een morgen wakker wordt zijn de zusters al druk bezig. Eerst kijkt ze verbaasd in het rond. Waar is ze toch? . . . Dan herinnert ze zich weer: ze ligt in 't ziekenhuis! Maar wat is ze raar. . . . zo duizelig. . . . En o, wat doet haar buikje pijn. . . . o, o. . . . Wat is er toch gebeurd? Waar is ze gisteren toch geweest? Ze weet niets meer van gisteren! . . . Ja, tóch! . . . Eerst was alles gewoon, maar toen alle kinderen hun boterham kregen, kreeg zij niets, en Mieke ook niet. Dat vond ze al zo raar. Ze mocht de hele tijd haar prentenboek kijken. . . . Ze weet ook nog dat er een juffrouw binnenkwam, met een bont schort voor, en een emmer en een bezem in haar handen. Die ging toen de hele kinderzaal dweilen. En zuster Lien had ook een emmer, daar zat zeepsop in, zag ze. Daarmee ging ze alles schoonmaken. . . . de vensterbank, de randen van de bedden. . . .

En toen ze zo stil naar hen lag te kijken, werd ineens een raar hoog bed op wielen naar binnen gereden. „Brankaar“ noemde de zuster het. En toen. . . . toen werd Jozientje op de brancard gelegd. O ja, ze weet het nu weer heel goed. O, wat was ze weer bang geworden, wat had ze weer vreselijk gehuild. . . . En wat gebeurde er toen? . . . Jozientje weet het verder niet meer. Zuster Rina zei: „Ga maar lekker slapen,“ en ze had helemaal geen slaap. Maar toen is ze

toch zeker in slaap gevallen, want verder weet ze niets meer. . . .

Maar waarom doet haar buikje u zo'n pijn? O, o, ze wil wel heel hard huilen. En daar komen de waterlanders al.

„Mamma, 'k wil naar huis, o mammie,“ snikt ze opeens.

Daar staat zuster Lien voor haar bed en buigt zich over haar heen.

„Ben je wakker, Jozien? Wat is er, meiske?“ vraagt ze zachtjes en streeft haar blonde krullen.

„Zo'n pijn, m'n buik doet zo'n pijn,“ klaagt Jozien.

„Dat weet ik wel, Joos. Je bent gisteren geopereerd.“

Bij dat woord houdt Jozien verschrikt op met huilen. Geopereerd? Dat is dat vreselijke woord van Riekie. En is zij nu ook geopereerd? Ze schudt haar hoofdje. Dàt gelooft ze niet.

„Heus, Jozientje. Dokter heeft de zere plek uit je buikje weggehaald. En als jij nu héél dapper bent en stil ligt, dan ben je heel gauw weer beter. Beloof je dat, Jozientje?“

„Ja, zuster Lien,“ fluistert ze.

„Dan mag je Vrijdag, als je vader en moeder komen, al rechtop zitten en Zondag mag je er misschien al uit.“

„En wanneer mag ik naar huis?“

„Dinsdag.“

„Oh. . . .“

„Mieke is ook geopereerd, aan haar oortje. Kijk, ze is ook al wakker. Jozientje draait haar hoofdje opzij. Ze kan net Mieke's hoofdje zien, dat helemaal in wit verband zit. . . .

Daar komt zuster Rina.

„Ha Joosje, ben je er weer?“ lacht zuster Rina vrolijk. Jozientje lacht. Ze is helemaal niet weggeweest, ze heeft alleen maar zo lang geslapen!

„Ga ze maar eens lekker wassen, zuster Lien,“ zegt zuster Rina, „zuster Willie helpt je dadelijk met het bed wel even.“

„Goed, zuster Rina,“ zegt zuster Lien en gaat een grote witte schaal met water vullen. Heel zachtjes wast ze haar gezicht en armen. Hè, dat is toch wel lekker. . . . Dan houdt zuster Willie haar vast en schudt zuster Lien haar kussen op, want ze mag nog niet alleen zitten. Samen maken ze vlug haar

bedje op. Nu hoeft ze er niet uit, zoals gisteren en eergisteren. Nu trekken ze het laken, waarop ze ligt, alleen maar glad. En de dekens weer opnieuw er op. . . . Nu ligt ze weer fijn!

Daar komt zuster Gerda alweer binnen met de boterhammen.

„Ik hoef geen boterham,” zegt Jozientje vlug.

„Wil je een beetje lekkere pap?”

„Nee. . . .”

„Een heel klein beetje maar.”

De pap, die zuster Gerda brengt, is wel heel erg lekker. En zo glad, geen velletjes of klontjes. Zuster Lien helpt haar met eten. Ze kan het niet alleen als ze zo plat moet liggen. Nou is ze net een heel klein meisje. Ze moet er even om lachen. Maar ze is niet klein, hoor, Jozien is groot en dapper! Want ze eet alles op. . . .

En als ze dan weer heel stil ligt, dringt plotseling muziek tot de kinderzaal door. Wat is dat? . . . Een orgel speelt. . . .

O ja, dat heeft ze gisteren ook gehoord, toen zongen ze er bij. . . . hoor, nu ook. . . .

Ze luistert aandachtig. Wat zingen ze? . . . O, dat kent ze wel. En héél zachtjes zingt ze mee:

„Houdt Gij mijn handen beide
Met kracht omvat.
Geef mij Uw vast geleide
Op 't smalle pad.
Alleen kan ik niet verder,
Geen enk'le tree,
Neem trouwe Zieleherder,
Mij, arme, mee. . . .

Even speelt het orgel alleen, dan zingen ze weer. Jozientje kan het niet verstaan want ze kent maar één versje. . . . En als Hein plots hard roept: „Zuster, ik ben klaar!” doet ze vlug: „sst, sst, ze zingen!”

Verbaasd kijkt Hein haar aan.

„Nou, wat geeft dat, ze zingen iedere morgen.”

„Toe, stil nou even, Hein,” bestraft Leni. Hein haalt zijn schouders op en zwijgt maar.

‘t Is weer stil. Jozientje zucht er van.

„Weet je wie daar zingen, Jozien?” vraagt Leni.

„Nee. . . .”

„De zusters.”

„Zuster Willie en zuster Magda en. . . .?”

„Ja, ook wel eens, maar nog een heleboel andere zusters van de grote-mensen-zalen.”

„Doen ze dat iedere morgen?”

„Ja. . . .”

„Ik vind het zo mooi,” zegt Jozien zacht.

De hele morgen ligt Jozientje muisstil. Ze heeft nog geen zin om te praten of haar prentenboek te kijken. Ze kijkt maar stilletjes naar de werkster, die de zaal weer gaat dweilen. En naar zuster Lien, die weer gaat soppen en stoffen. Maar zuster Magda ziet ze helemaal niet. Die is vandaag zeker vrij. Leni zegt, dat er iedere dag een zuster vrij is. Die Leni weet toch zo veel. . . .

En als de hele zaal klaar is, komt de directrice binnen met zuster Rina. Ze lopen langs alle bedjes. Dan komt ze ook bij Jozientje.

„Dag Jokertje,” zegt de directrice vriendelijk.

„Dag directrice,” fluistert Jozien verlegen, maar ze moet toch lachen om die rare naam.

„Hoe gaat het met jou? Doet je buikje nog pijn?”

„Ja, een beetje nog wel,” knikt ze.

„Maar ik geloof wel, dat jij gauw beter bent, je ligt zo zoet stil,” zegt de directrice weer.

Jozientje krijgt een kleur van plezier.

Dan staan ze voor het bedje van Mieke. Tegen Mieke praat de directrice niet, want ze is weer in slaap gevallen. Mieke heeft zeker veel pijn, want af en toe hoort ze haar huilen en roepen.

Als zuster Willie langs haar bedje komt vraagt ze:

„Wanneer komen pappa en mamma?”

„Vrijdagmiddag, dan is het om halfdrie weer bezoeker.”

„Wanneer is dat?”

„Nog twee nachtjes slapen. Gisteren zijn ze ook geweest. Weet je dat niet meer?”

Verbaasd kijkt Jozien zuster Willie aan.

„Zijn pappa en mamma geweest? Bij m'n bedje?”

„Ja, heus hoor. Heel even. Je was net wakker geworden, daarom weet je het niet meer.”

Jozientje snapt er niets van. Ze wás wakker en tóch weet ze het niet meer. Hoe kan dat nu? . . .

Als om twaalf uur alle kinderen eten krijgen, krijgt Jozientje weer lekkere vla.

En de hele middag ligt ze weer stil te kijken, want ze heeft nog geen zin om plaatjes te kijken in het grote prentenboek. En ze heeft ook geen zin om met Leni te praten en die heeft haar toch al een paar maal geroepen. Maar zuster Willie zegt:

„Stil nu maar, Leni, Jozientje heeft nog geen zin. Morgen is ze een heleboel beter, dan wil ze wel met je praten, hè Jozien?”

Maar Jozientje zegt niets meer, want ze is in slaap gevallen. Even later schrikt ze wakker, als ze een zachte hand op haar arm voelt. Zuster Rina staat bij haar bed. Ze lacht.

„Jozientje, hier is bezoek voor je.”

Nu wordt Jozientje toch wel helemaal wakker. Bezoek? Zó maar? 't Is niet eens bezoekuur! . . . Kijk, wie komt daar binnen! Een blijde lach glijdt over haar gezichtje.

„Mamma!”

„Dag kindje. . . .” Moeder drukt een kus op haar bleke snuitje. Jozientje zegt niets, ze is alleen maar blij. Stevig houdt ze moeders hand vast.

„Zuster Willie zei, dat u pas Vrijdag kwam,” vertelt ze.

„Vrijdag kom ik weer, met pappa,” belooft moeder, „ik ging nu maar even vragen hoe het met je was, en ik mocht zo maar even naar je toe. Fijn, hè?”

Jozientje knikt.

„Nu moet ik weer weg, kindje, Vrijdag blijf ik heel lang.” Maar Jozien houdt moeders hand stevig vast.

„De zuster vertelde, dat je zo flink geweest bent. Dat vind ik fijn, Jozien.”

„Ja . . . ,” zegt Jozien en laat moeders hand los.

„Dag kindje, flink zijn, hoor!”

„Dag mams.” Ze zwaait nog even als moeder door de deur verdwijnt.

V. BEZOEKUR EN NOG IETS

Vandaag is het Vrijdag. Jozientje heeft op haar vingers uitgeteld dat dit de vijfde dag is dat ze in het ziekenhuis ligt. Toen ze gistermorgen wakker werd, voelde ze al, dat ze lang zo naar niet meer was en haar buikje deed ook niet zo'n pijn meer. Ze kreeg nog geen boterham, maar wel veel meer pap en 's middags al een beetje puree met appelmoes. Dát was lekker! En ze heeft weer even in haar prentenboek gekeken en met Leni gepraat.

Nu vertelt Leni van thuis. Ze heeft nog vijf broertjes en zusjes. Eén broer is ouder dan Leni, die is al vijftien, Leni is twaalf. De kleinste is nog maar een baby. Jozientje vindt het leuk zo'n hoop broertjes en zusjes.

„Heb jij geen broertjes en zusjes?” vraagt Leni.

„Nee, ik ben alleen,” zegt Jozien.

„Heb je een vriendinnetje?”

„Ja Riekje. Ze zit naast me op school. Maar ze heeft gezegd, dat het heel naar was in het ziekenhuis en dat er akeelige zusters waren. Toen ben ik zo bang geworden.”

„'t Is hier helemaal niet naar, hè Jozien?”

„Nee maar 'k wil toch wel graag naar huis.”

„Ja natuurlijk, je bent hier niet voor je plezier,” zegt Leni wijs. 't Is even stil, dan zegt Leni opeens:

„Jozientje, wil jij m'n vriendinnetje zijn?”

Die vraag komt zó onverwacht, dat Jozientje even zwijgt. Leni wil haar vriendinnetje zijn! En ze is toch al twaalf jaar en Jozien pas zeven.

„Ja Jozientje?” vraagt Leni nog eens.

„Ja,” zegt Jozientje blij.

„Dan mag jij m'n kleine broertjes en zusjes zien als we beter zijn,” belooft Leni.

„Ja, maar ik weet niet waar je woont.”

„O, dan komt moeder jou wel halen.”

Jozientje wil het wel. Ze vindt Leni erg lief.

Daar gaat de deur open. Een vreemde zuster, helemaal in 't wit, net als zuster Rina, komt binnen.

„Is zuster Rina hier?” vraagt ze. Zuster Rina komt naar de vreemde zuster toe. Ze praten zachtjes samen. . . .

Opeens ziet Jozientje heel goed haar gezicht en ze schrikt. Want dat is de zuster, die ze gezien heeft, toen moeder haar door de gang droeg. En toen heeft ze heel lelijk „ga weg!” gezegd. O, als de zuster haar nou maar niet ziet! Ze zal nog wel erg boos op haar zijn.

Maar de zuster ziet haar wel. En ze lacht tegen Jozientje. Ze komt naar haar toe en pakt haar handje.

„Jou heb ik, geloof ik, wel eens meer gezien, hè?” lacht ze. Jozientje krijgt er een kleur van.

„Ja, zuster. . . . bent u nog boos?”

„Boos? Op jou? Waarom?”

„Omdat ik „ga weg” tegen u gezegd heb.”

„O, maar toen was je maar een heel klein bang meisje. Maar nu ben je zo flink, dan kan ik niet boos op je zijn.”

Jozientje zucht verlicht.

„Hoe heet je?”

„Jozientje de Hoog.”

„Mooi. Dag Jozien.”

„Dag zuster.”

„Ken jij die zuster?” vraagt Leni verbaasd. Ze heeft niets verstaan, want de zuster praatte heel zachtjes.

„Nee. . . . ja. . . .” zegt Jozien verlegen. Ze durft het Leni niet te vertellen.

„Dat is zuster Nel, die is bij de grote mensen hoofdzuster,” weet Leni alweer.

„Zuster Nel,” herhaalt Jozien zachtjes.

Het rustuur is alweer voorbij. Telkens kijkt Jozientje naar de klok, want om halfdrie is het bezoekuur. O, wat gaan die wijzers langzaam! De zusters lopen ijverig heen en weer. Want alles moet netjes zijn als de bezoekers binnenkomen. En de

zusters vinden, dat de wijzers juist erg vlug gaan.

Eindelijk staat de grote wijzer op de zes, nu is het halfdrie.

„Hoera!” roept Jozien. Zuster Willie kijkt lachend om.

„Ik geloof, dat er voor jou geen bezoek is, Joos,” zegt ze.

„O ja, hoor,” lacht Jozientje. Ze weet wel dat de zuster haar maar plagen wil.

Daar gaat de deur open en de eerste bezoekers komen binnen. Wie?

„Mams, pappa!” juicht Jozien. Zuster Willie heeft haar kus-sens heel hoog gedaan, nu zit ze bijna rechtop. Fijn is dat!

„Kijk, Joosje is al haast beter!” lacht mams, „dag kindje.”

„Dag mijn dapper meisje,” zegt pappa en legt een grote wit papieren zak op haar bed. Wat een prachtige rode ap-pels komen daaruit! En wat glimmen ze mooi. Verrukt kijkt Jozien van mam naar paps, en van paps naar de mooie ap-pels. Voorzichtig, alsof ze bang is dat ze breken zullen, doet Jozien ze weer terug in de zak.

Ze vragen niets aan Jozientje. Alles wat ze weten wilden, hebben ze al aan de zuster gevraagd. En ze waren heel blij, toen de zuster vertelde hoe flink ze is.

Maar Jozientje vertelt zelf wel. Ze vertelt hoe lief de zusters zijn en dat ze zo mooi kunnen voorlezen. En dat Leni haar vriendinnetje is. Leni hoort het en kijkt op. Ze lacht als Jo-zientjes moeder haar toeknikt. En Leni heeft ook aan haar moeder verteld dat Jozien haar vriendinnetje is. Dan gaat Leni's moeder even met Jozientjes vader en moeder praten. En Jozientjes vader en moeder ook even met Leni. Dat vin-den de meisjes zo leuk. En Leni's moeder en Jozientjes moe-der vinden het allebei goed, dat Jozientje eens een middag bij Leni thuis komt als ze betèr zijn.

Hè, het bezoekuur is net een feest!

En het wordt nóg leuker! Er zijn al een heleboel mensen bin-nengekomen. Allemaal vaders en moeders van de kinderen en van de baby's. Maar nu komt er nog meer bezoek voor Jozientje. Het is iekje met haar moeder. Vader gaat even weg, want er mogen maar twee grote mensen bij de bed-jes.

Riekje brengt ook een grote zak mee voor Jozien.

„Dat is van de hele klas,” zegt Riekje, „de juffrouw heeft geld opgehaald. We moesten allemaal wat geven en toen heeft de juffrouw er wat voor gekocht. En i mag het je brengen, omdat ik je vriendinnetje ben.”

Jozientje kijkt in de zak. Er zitten twee sinaasappelen, een appel en een grote peer in.

„O, wat lekker, dank je wel, hoor,” zegt Jozientje blij. En van Riekjes moeder krijgt ze nog een bosje bloemen. Uit hun eigen tuin, vertelt ze er bij. Het zijn margrietten en korenbloemen. Jozientje vindt ze prachtig, ze houdt wel van bloemen.

„Maar ik heb geen vaas,” ontdekt ze.

„Die vraag je straks maar aan de zuster,” zegt Riekjes moeder.

„Vind je 't hier niet erg naar?” vraagt Riekje zachjes.

„Nee hoor, 't is hier helemaal niet naar. De zusters zijn wàt aardig en de dokter komt alleen maar even kijken.”

„Jozientje vindt het hier zó fijn, dat ze dadelijk niet meer naar huis wil, hè Joos?” lacht Riekjes moeder.

„Nee, hoor,” schrikt Jozien, „thuis is toch veel fijner. Maar ik ben gauw beter, dan ga ik weer naar huis toe.”

„Natuurlijk, als je maar flink eet. Dat doe je toch wel, hè?” vraagt moeder.

Jozientje knikt.

„Eerst kreeg ik alleen maar pap. Gisteren heb ik puree en appelmoes gehad en vanmiddag al gewoon. Vanavond krijg ik weer boterhammen.”

Nog even blijven Riekje en haar moeder praten, dan gaan ze weer weg en komt pappa nog even terug.

Maar o, wat is een uurtje gauw om. Voor ze het weet is het halfvier en gaat de bel.

Jozientje schrikt er van. Nu is het voorbij. Nu gaan paps en mam weer weg, en blijft ze helemaal alleen achter in het ziekenhuis.

Haar ogen worden groot van angst als ze ziet dat moeder opstaat en haar mantel dichtknoopt. En als ze haar kust, houdt Jozientje haar stevig vast.

„Niet weggaan, mams, blijf nou bij me." De tranen stromen al over haar gezichtje.

„Maar Jozientje, ik dacht dat jij zo flink was?"

Pappa buigt zich over haar heen.

„Zullen we maar niet meer komen, Joos?"

„Ja, ja, wel terugkomen!"

„Beloof je dan, dat je flink zult zijn en niet meer huilen?"

Kom, een weekje is toch zo om."

„Ja paps."

„Dan komen we Zondagmiddag weer bij je. Dag Joosje."

Hij kust haar betraand gezichtje.

„Dag paps." Ze geeft hem een zoen met een bevend mondje.

Ze zijn de laatsten die weggaan. Bij de deur zwaaien ze nog even, dan zijn ze heus weg. Jozientje vecht dapper met haar tranen. Dat ziet zuster Willie.

„Joos, weet je 't nog van de elfjes en kabouters? Ik ben het nog niet vergeten, hoor!" Jozientje probeert te lachen.

„Ik huil niet, zuster Willie," klinkt het bevend.

„Dan is het goed, hoor. Vanavond zal ik het sprookje vertellen," belooft ze.

Jozientje knikt blij.

Het avondeten is afgelopen. Zuster Gerda komt de bordjes weghalen. Het is doodstil in de kinderzaal, want ze weten allemaal: zuster Willie gaat vertellen! En dát is fijn, nóg fijner dan voorlezen!

Zuster Willie moet nog even de zaal een beetje opruimen, dan gaat ze nog even wat schrijven.

Hè, wat duurt het lang eer ze klaar is.

De kinderen hebben hun speelgoed netjes opgeruimd en liggen vol ongeduld te wachten.

Kleine Mieke slaapt al en Ria babbelt tegen haar beertje. Robbi, Tinus en Freddie liggen een beetje te kijken. Ze weten niet eens dat zuster Willie gaat vertellen; ze begrijpen er toch nog niets van. En Jozientje heeft zich heerlijk in haar kussens genesteld. Zo kan ze zuster Willie goed zien.

Daar komt zuster Willie, ja hoor, ze pakt een stoel en zet die

in 't midden van de zaal tussen de bedjes. Ze kijkt eerst eens rond.

„Liggen jullie allemaal goed? Niets meer nodig? Nu, dan zal ik jullie het sprookje vertellen van een ondeugend elfje....”
Jozientje vouwt haar armen onder haar hoofd en zucht van genoegen. Fijn vindt ze het om naar zuster Willie te luisteren. Ze heeft zo'n prettige heldere stem. Al lig je diep in je kus-sens, kun je 't nóg duidelijk horen.

Ze vertelt van een klein ondeugend elfje, dat stillletjes van de andere elfjes wegloopt. Ze vliegt met haar fijne gazen vleugeltjes steeds verder het bos in. O, zo ver gaat ze. Maar dat domme elfje gaat juist naar de rand van het bos, daar waar veel mensen wonen. En als ze dan even wil uitrusten op een bloem, komt er een grote jongen aan. Hij kijkt heel verbaasd naar het elfje. Plots pakt hij het elfje bij de tere vleugeltjes beet en voor het elfje weet wat er gebeurt, zit het in een donkere doos. O, o, wat heeft Jozientje medelijden met het arme elfje. Ze is wel ondeugend geweest om weg te vliegen, maar dat ze nu gevangen zit, vindt ze toch wel heel erg. Wat zou er nu gebeuren? . . . De jongen neemt de doos onder z'n arm en loopt er vlug mee naar zijn vriendjes.

„Jongens, kijk eens wat een mooie vlinder ik heb gevangen!” roept hij. Maar als hij dan het deksel voorzichtig open wil doen, valt 'ie op de grond en . . . wip, vliegt het elfje er uit. De jongen grijpt naar het tere elfje met zijn grote hand, maar het elfje is al veel te hoog. . . .

Hè, gelukkig, Jozientje zucht er van. Ja, maar nu is het elfje nog niet thuis. Waar moet ze nu heen? Ze is helemaal verdwaald. En die jongen heeft met z'n harde vingers haar vleugeltjes een beetje stukgemaakt, nu kan ze niet verder meer vliegen. O, o, wat moet ze nu toch doen. Wat heeft ze een spijt dat ze van haar zusjes is weggegaan! Was ze nu maar thuis. 't Wordt al donker en zo koud. Het elfje begint bedroefd te schreien. Maar gelukkig komt er een heel lieve woudduif. Hij heeft zo'n medelijden met het kleine elfje, dat ze op zijn rug mag klimmen en in een ogenblikje is het elfje thuis. O, wat zijn de zusjes blij als het elfje weer terug is.

Maar ze moet beloven, nóóit meer weg te vliegen, wat het elfje maar al te graag doet. . . .

Jozientjes ogen schitteren, zó blij is ze dat het zo goed is afgelopen.

„Mooi.” Er gaat een zucht door de hele kinderzaal. De grote jongens vinden het al even mooi als de meisjes. En die houden toch veel meer van indianen- en spookverhalen. Een sprookje vinden ze flauw. Maar als zuster Willie vertelt, vinden ze het allemaal mooi.

„En nu mag Jozientje nog een versje voorlezen uit haar prentenboek, dan gaan we slapen. Ja, kinderen, Jozientje kan heel goed lezen en ze zit toch pas in de eerste klas. Maar jullie moeten héél stil zijn.”

Jozientje krijgt een kleur van plezier. Zuster Willie komt dicht bij haar staan. Samen zoeken ze een leuk versje op. Dan leest Jozientje heel langzaam en zonder fouten:

KONIJNTJE

Konijntje, hagelwit,
Dat in je hokje zit,
Je knabbelt op wat gras en lof,
Je geeft niet om wat vuil en stof.
Krijg je dat nu wel weg?
Is dat nu lekker, zeg?

Konijntje, zacht van vel,
Een peentje lust ik wel,
Ook kool en knollen, en-zo-voort,
Maar eerst gekookt, zoals het hoort.
Maar jij eet alles rauw!
Hoe kun je dat zo gauw?

Konijntje, wittevel,
O ja, ik weet het wel:
Jouw tandjes zijn zo scherp en fijn,
Jouw maagje sterker dan het mijn',
Want af ik met jou mee,
't Bekwam me slecht, o weel!

Konijntje, wittekop,
Eet jij 't maar lekker op.
Eet jij maar knollen, kool en laver;
Eet jij maar lof en gras en haver.
Dat is toch niets voor mij.
'k Lust liever rijstebrij!

„Keurig, Jozientje, dat heb je knap gedaan,” prijst zuster Willie, „en nu vlug slapen. Welterusten, kinderen.”

VI. ZONDAGMORGEN

De volgende dag is het Zaterdag. Ook die dag is gauw voorbij. 's Morgens is het weer druk met dweilen en soppen. En als dat klaar is mogen Jopie en Robbi er uit. Vrijdagmorgen zijn ze er ook even uit geweest en heeft Robbi voetje voor voetje gewandeld met Jopie. Kijk, nu gaan ze weer. Robbi zet zijn kleine dikke beentjes zó grappig neer, dat Jozientje er om moet lachen. Als het twaalf uur is mogen ze aan tafel eten. Maar Robbi is nog zo klein, hij kan niet alleen netjes eten. Dan moet Jopie hem af en toe maar een hapje in de mond stoppen. . . .

En 's middags mogen ze allebei naar huis toe. Jopie en Robbi gaan eerst alle kinderen een hand geven. En als ze weg zijn maken zuster Magda en zuster Lien de bedjes helemaal schoon. Alle dekens worden er afgehaald en geklopt. Schone lakens er weer op. Dan staat het weer klaar voor een volgend patiëntje. En dat patiëntje komt al heel gauw. Op de brancard wordt ze binnengereden, dan is ze zeker wel heel erg ziek. Jozientje kan haar gezichtje niet zien, want ze zit helemaal in een wollen deken gewikkeld. Zuster Rina maakt de deken los en legt haar heel voorzichtig in het bedje van Robbi. Nu ziet Jozientje dat het een heel klein meisje is, nóg kleiner dan zij, maar een beetje groter dan Mieke. Er komt een wit scherm om het bedje heen.

Jozien ziet wel, dat de vader en moeder van het meisje en

ook de dokter en de zusters héél ernstig kijken. Alle kinderen zijn heel stil. Jozientje durft ook niet te lachen of te praten. Maar de Here Jezus kan dat kindje toch wel beter maken? Zij zal het wel aan de Here Jezus vragen, ja hoor, want die moeder kijkt zo bedroefd. . . .

Als de vader en de moeder van het meisje weer weggaan en langs haar bedje komen, zegt Jozien opeens:

„Ik zal wel aan de Here Jezus vragen of Hij uw kindje beter wil maken.”

De moeder glimlacht en gaat even naar Jozientje toe. Ze legt haar hand op Jozientjes hoofd en zegt zachtjes:

„Je bent een lief kind, hoor, maar ze kan misschien niet meer beter worden.”

„O ja, hoor, de Here Jezus kan alles,” zegt Jozientje vlug.

„Ik hoop het,” zegt de moeder weer zacht. En Jozien ziet heel duidelijk tranen in haar ogen.

Het is de verdere dag héél stil, en 's avonds als de zusters weg zijn en de gordijnen dicht, vouwt Jozientje haar handjes, siuit haar oogjes en met haar hele hartje bidt ze:

„Lieve Here Jezus, wilt U dit arme zieke kindje beter maken? Haar pappa en mamma hebben zo'n verdriet. U bent veel knapper dan alle dokters. . . . o, astublieft. . . . maak haar toch beter. . . . amen.”

En Jozientje valt gerust in slaap.

Zondagmorgen is Jozientje heel vroeg wakker. De nachtzuster is nog niet eens weg. 't Is nog heel stil. Alle kinderen slapen nog.

Jozientje ligt heerlijk een beetje te soezen. Vandaag is het Zondag, dan gaan paps en mams naar de kerk. Zouden ze nu nog slapen? Och, natuurlijk, het is nog zo vroeg. Zou Mieke al wakker zijn? Jozientje richt zich op. Ze mág al alleen gaan zitten. Ze ziet Mieke's blonde krullen onder het witte verband. Doodstil ligt ze. Die slaapt nog vast. Jozientje zucht eens diep.

„Wie zucht daar zo?” klinkt het opeens zacht.

„Ikke,” zegt Jozien.

„Wie is ikke?” Jozien moet even lachen.

„Jozien. En jij? Ben jij Leni?”

„Ja. . . . Ben je al lang wakker?” vraagt Leni en kruipt over-eind.

„Net. . . .”

„Ik ook. De anderen slapen nog, geloof ik.”

„Dat denk je maar,” klinkt het weer vanuit een ander bed. 't Is dikke Hein. Er worden nu meer kinderen wakker. Alleen de kleintjes slapen rustig door. Zachtjes praten ze met elkaar.

Stil ligt Jozientje te luisteren. Hein ligt weer te vertellen van z'n „koeie en paarde en varkes”. Nellie ligt zachtjes te zingen:

„Wordt wakker, 't zonnetje is al op. . . .”

Opeens denkt ze aan het zieke kindje. Hoe zou het nu met haar gaan? Ze kan niets zien door het scherm, dat er omheen staat. . . .

De nachtzuster gaat de kinderen wassen. Eerst de groten maar, die zijn toch wakker: Hans en Jan en Leo. . . . Dan houdt Hein een heel verhaal tegen de nachtzuster. En hij praat zó hard, dat de zuster de vinger op de mond legt:

„Ssst, zachtjes, Hein, er slapen nog kinderen. En denk om het zieke meisje.”

En als de zuster Hein gaat wassen, zet hij z'n gesprek fluisterend voort. Maar als ze bij Nellie gekomen is, staat ze te ver van hem af. Even kijkt hij besluiteloos rond, aan wie hij nu over hun boerderij zal vertellen. Als hij geen aandachtige hoorder vindt, legt hij zich berustend neer en kijkt maar naar de zuster.

En als Nellie klaar is, is het bijna halfzeven.

„Nu kan ik net Jozientje nog wassen, voor de zusters komen,” zegt de nachtzuster, en zet een grote witte schaal met water op Jozientjes kastje neer.

„Ik mag er vandaag uit, zuster Jet,” vertelt Jozien.

„Fijn, Joos. Maar de eerste keer zal niet meevallen, hoor. Voorzichtig maar.”

„Doet het dan pijn?”

„Als je gaat lopen een beetje. En je benen zijn stijf gewor-

den van het liggen. Maar dat gaat gauw over, hoor. . . . Ziezo, jij bent ook al klaar. Je kunt zelf je haar wel kammen, hè? En hier is een bakje en kroesje water om je tandjes te poetsen."

Daar komen de andere zusters al binnen.

„Goedenmorgen, kinderen," klinkt het vrolijk.

„Morgen, zuster Rina, morgen zuster Willie, morgen zuster Magda," roepen de kinderen door elkaar. De gordijnen gaan wijd open, de kinderzaal is vol vrolijk licht.

De nachtzuster gaat weg. Ze zwaait.

„Dag kinderen, tot vanavond!"

„Dag zuster Jet, welterusten." Want ze weten wel dat zuster Jet nu gaat slapen.

De zusters zijn weer verder gegaan met wassen. . . . Nu de baby's nog. Dat vindt Jozientje altijd leuk. Eén voor één worden ze dan gewogen, iedere dag. En dat schrijven ze in een schrift. Zuster Magda zegt: dan kunnen ze zien of de baby's groeien. Sommige baby's huilen heel hard als ze gewassen worden. Soms houdt zuster Willie ze wel eens op de arm, dan kan Jozientje ze heel goed zien.

Strakjes mag ze misschien de baby's weer eens zien, als ze er uit mag. Maar ze moeten eerst nog eten, en de zaal moet nog schoongemaakt worden. Jozientje eet nu wel drie boterhammen. En dan krijgt ze nog een beetje pap.

Hoor, daar zingen de zusters weer. Hein is nu vanzelf stil. Hij weet nu wel, dat hij niet mag praten als de zusters zingen. Maar luisteren doet hij niet. Jozientje wel. Iedere morgen vindt ze het opnieuw weer mooi.

Zuster Magda haalt de lege bordjes op en stapelt ze op een groot blad.

Jozientje leunt behaaglijk achterover in haar kussens, in afwachting van wat er gebeuren gaat. Zouden ze nu weer gaan dweilen en soppen? Maar nee, hoor, zuster Magda dweilt maar even héél vlug, zodat het stof weg is, en dan even met een doek langs de kozijnen en bedden. Wat is ze nú gauw klaar! Maar het is ook Zondag!

Zuster Willie is bij de baby's. Maar waar is zuster Rina? Zeker

weer in de boxen bij zuster Toos. O nee, daar komt ze binnen. Wat draagt ze nu? Een grote witte bak met allerlei flesjes en potjes en doosjes. Wat is dat nu weer? Kijk, ze zet het op het tafeltje neer. Zuster Magda komt er ook bij.

Ze neemt een tangetje en een schaarje en een bakje en dan . . . dan komt ze naar Jozientje toe.

Zuster Magda slaat de dekens terug. Ze trekt Jozientjes kleren omhoog en haalt voorzichtig de pleister van de wond af. „Wat gaat u doen, zuster Rina?” vraagt Jozientje angstig en ze kijkt naar het schaarje en het tangetje, dat zuster Rina nog steeds in haar hand heeft.

„Even de draadjes er uithalen, Joos. Blijf maar even plat liggen. Het doet geen pijn, hoor.” Maar Jozientje moet eerst even kijken hoe het er nu onder die pleister uit ziet. Ze ziet een vurige rode streep en ja . . . allemaal kleine draadjes. „Heeft de dokter m'n buik dichtgenaaid?” vraagt ze verbaasd, terwijl ze zich in de kussens laat zakken.

„Natuurlijk, Joos, anders zou het niet dichtgroeien.”

Zuster Rina knipt de draadjes door en trekt ze zachtjes met het tangetje er uit. Telkens zegt Jozientje „au”, maar dan lacht ze weer, want het doet helemaal geen erge pijn.

Dan zegt zuster Rina:

„Zuster Magda, wil jij Jozientje even aankleden?”

„Ja, zuster Rina,” zegt zuster Magda; ze knikt Jozientje toe, „fijn hè, je mag er uit!” Ze kleedt haar vlug en voorzichtig aan. Maar o wee, als Jozientje op haar benen staat. Met een benauwd gezichtje pakt ze zuster Magda vast.

„Ik word zo raar,” zegt ze. Zuster Magda lacht.

„Dat gaat wel over. Je moet even wennen.”

Ze legt het bed netjes, dan pakt ze Joosjes hand en voetje voor voetje wandelen ze naar de stoeltjes toe.

Zuster Rina en zuster Willie lachen om haar angstig gezicht. Maar als Jozientje ziet, dat alle kinderen naar haar kijken, begint ze ook te lachen.

„Kijk eens, wat een klein meisje, ze moet nog leren lopen!” plaagt zuster Willie.

Jozientje is blij als ze op een stoel zit.

„Zo, blijf hier maar even zitten, dan mag je straks weer wat

wandelen. Wil je je prentenboek hebben?"

„Ja. . . . maar eh. . . . ik heb het uit.“

„Dan zal ik eens kijken of ik wat anders voor je heb. Vind je een blokkendoos leuk?"

Jozientjes ogen schitteren. Daar komt zuster Magda zowaar aan met een echte bouwdoos. Dat is eigenlijk jongensspeelgoed, maar Jozientje kan ook goed bouwen, hoor! Ze maakt een mooie erepoort. Er zijn leuke figuurtjes bij: gekleurde driehoekjes, rondjes en puntjes.

Maar wat is dat? Daar komt zuster Gerda aan met een blad waar vier kopjes koffie op staan. Ze zet ze op het tafeltje

neer en zegt dan:

„Koffie, zuster Willie en zuster Magda.“

„Fijn Ger, dank je wel. Heb je zuster Toos gewaarschuwd?"

„Ja, zuster Willie.“

Nu gaan alle zusters om de tafel zitten: zuster Willie, zuster Magda, zuster Gerda en even later komt ook zuster Toos van de boxen. Jozientje wordt er haast verlegen van, want ze zit nu midden tussen de zusters. Tussen zuster Willie en zuster Magda in. Maar zuster Rina is er nog niet!

„Waar is zuster Rina? Komt zuster Rina niet koffiedrinken?" vraagt ze.

„Zuster Rina is naar de kerk, Joos. Strakjes komt ze weer terug," zegt zuster Willie.

„En Joosje, hoe bevalt het je buiten je bed?" vraagt zuster Gerda.

„Ik kan niet meer lopen," zegt Jozien.

„Wat een domme meid, die kan nog niet eens lopen," plaagt zuster Gerda.

Jozientje lacht maar.

„Dat zal zuster Gerda Dinsdag eens zien, hè Joos, dan rent ze door de kinderzaal," lacht zuster Willie en vat haar kleine

handje in haar grote koele handen. Ze trekt Jozientje dicht naar zich toe.

„Wat ben je voor moois aan 't bouwen, meiske?”

„Een erepoort.”

„Oooh, en wie moet daar dóór?”

Daar heeft Jozientje helemaal niet over gedacht.

„Er kan niemand door, want hij is veel te klein,” zegt ze langzaam.

„O ja, dat is waar. Maar ik vind 'em prachtig, hoor.”

Opeens pakt Jozientje een blokje beet, maar een blokje dat helemaal onderaan de erepoort zit. Een klein rukje, en . . . rikketiĳkettiĳk . . . daar valt de hele erepoort in elkaar. De zusters schrikken er van. Jozientje lacht hardop.

„O, wat zonde, Jozien, zo'n mooie poort,” zegt zuster Magda.

„'k Ga wat anders maken.”

„Wat dan?”

„'k Weet niet. . . .” Ze kan niet bouwen als er zoveel zusters naar haar kijken. Ze heeft nu ook geen zin meer. Ze speelt maar wat met de blokjes. Heerlijk is het om zo dicht naast zuster Willie te zitten. Hè, ze wou dat ze nog eens haar handje vasthield of haar zo heel dicht naar zich toe trok. Maar zuster Willie drinkt haar koffie en daar heeft ze allebei haar handen voor nodig.

Zuster Gerda is alweer naar de keuken gegaan. Ze heeft het altijd erg druk, óók 's Zondags. Zuster Toos gaat ook weg. Zuster Willie en zuster Magda blijven nog even zitten.

„Ga je mee een eindje wandelen?” vraagt zuster Magda. Jozientje knikt en laat zich van haar stoeltje afglijden. Ze houdt zuster Magda nog maar stevig vast, doch ze is toch niet zo raar meer. 't Gaat al veel beter.

Ze lopen langs alle bedjes: Freddie, Tinus, Hans, Jan met de boog, Leo met de zere arm, dikke Hein, dan langs het lege bedje van Jopie; Nellie ligt nu maar helemaal alleen bij die muur. Terug gaan ze langs Mieke, haar eigen lege bedje, Leni, Ria. . . . Dan staan ze voor het bedje met het scherm er om, waar Reini in ligt. Jozientje gluurt nieuwsgierig om het hoekje van het scherm. Ze ziet een fijn wasbleek gezichtje

met héél donker haar. De smalle witte handjes liggen op het dek.

„Is ze nog erg ziek, zuster Magd ?” fluistert Jozientje.

„Ja, Jozien. Morgen gaat ze naar de boxen van zuster Toos. Daar ligt ze rustiger.”

„Waarom nou niet?”

„Er is nog geen plaats. Morgen gaat er een kindje weg.”

„Is dat beter?”

„Ja, dat is beter geworden.”

„Was dat kindje óók zo erg ziek?”

„Nee, niet zo heel erg als dit meisje.”

„Kan Reini nog beter worden, zuster Magda?”

„Ja, het kan wel, maar ze is o zo zwak.”

„Ja maar. . . .” Jozientjes stem klinkt heel zacht en ernstig,

„maar de Here Jezus kan toch alles? Ik heb de Here Jezus gevraagd of Hij Reini beter wil maken.”

Zuster Magda legt haar arm om Jozientjes schouder en trekt haar dicht tegen zich aan.

„Je bent een lieve meid, Joos. Bid maar voor de zieke kindertjes, hoor. Misschien hoort de Here Jezus het wel en maakt Hij Reini beter.”

„Ja, maar de Here Jezus kan het toch?”

„Natuurlijk kan Hij dat. Maar als Hij dat kindje liever bij zich in de hemel wil nemen, dan doet Hij dat. En dan mogen wij niet boos worden. Begrijp je, Joos? De Here Jezus mag immers met ons doen wat Hij wil?”

Jozientje knikt nadenkend.

„Ja. . . ja. . . . maar 'k zou toch wel heel graag willen, dat Reini beter werd. Haar moeder keek zo erg bedroefd. En ik heb gezegd, dat ik aan de Here Jezus zou vragen, of Die hun kindje beter wou maken.”

Zuster Magda kijkt haar verrast aan.

„Heb je dat gezegd?”

„Ja. . . .”

„En wat zei de mevrouw?”

„'k Weet niet goed meer. Maar ze dacht, dat ze niet meer beter werd.”

Zuster Magda glimlacht even. Dan brengt ze Jozientje weer

naar het tafeltje terug. Ze kijkt naar de klok. Al bijna twaalf uur?

„Wil je aan het tafeltje eten, Jozien, of kruip je liever in bed?“ vraagt zuster Willie.

„Nou. . . .“ weifelt ze, „aan tafel eten is wel leuk, maar....“

„Ben je moe?“

„Ja, wel een beetje.“

„Ga dan maar in je bed. Dan mag je vanavond wel aan tafel eten of morgen. Kom maar, dan help ik je uitkleden.“

In een ogenblik ligt ze onder de dekens. Hè, toch weer lekker in bed. Even ligt ze met haar ogen toe. Maar als zuster Gerda binnenkomt, gaat ze weer vlug overeind zitten, want oeil wat heeft ze een honger.

VII. ZONDAGMIDDAG

Het is weer doodstil in de kinderzaal, want het is rustuur. Zuster Willie zit aan het tafeltje te schrijven. Alle kinderen slapen, behalve Jozientje. Ze kan niet slapen. . . . en ze wil niet slapen. Ze moet nog steeds maar denken aan dat arme zieke kindje. O, als zuster Toos nu maar héél goed voor haar zorgt. Maar zuster Toos heeft wel meer heel zieke kindertjes beter gemaakt. Of nee, dat kan zuster Toos niet, de Here Jezus maakt ze beter, de zuster kan alleen maar drankjes geven. Dat weet Jozientje wel.

Maar ze kan nu ook wel bidden, 't is nu ook stil. . . . Dan vouwt ze heel stijf haar handjes.

„Lieve Here Jezus, maak Reini astublieft toch beter.“

Met gevouwen handjes en gesloten oogjes blijft Jozien liggen denken. Ze vergeet „amen“ te zeggen. Haar mondje zegt nog zachtjes: „O Here Jezus, astublieft“ . . . dan slaapt ze.

En als om twee uur alle kinderen al wakker zijn, ligt Jozientje nog heerlijk te slapen, haar handjes stijf gevouwen. Ze wordt pas wakker als zuster Magda voor haar bed staat.

En dan kijkt ze vpl spanning naar de klok, want om halfdrie

is het weer bezoekuur. En o, wat komen er veel! Eerst natuurlijk pappa en mamma, en oom Jan en tante Jo en dan.... Jozientje krijgt een kleur van plezier. . . . juffrouw Lindemal O, wat hebben ze elkaar veel te vertellen. En ze krijgt een doosje lekkere chocolaatjes van de juffrouw. En als om halfvier zuster Magda komt, om het fruit op te

halen, blijft ze verbaasd voor Jozientjes kastje staan. „O, o, wat heb jij weer veel gekregen!” roept ze uit. Jozientje lacht gelukkig. Op haar kastje liggen vier grote glanzend-rode appels van oom Jan en een bosje kleurige bloemen van tante Jo en een mooie perzik met een zacht fluwelen huidje van mam en de doos chocolaatjes van juffrouw Lindema.

Jozientje maakt vlug het doosje open.

„U mag een chocolaatje, zuster Magda.”

„O Joos, wat fijn, dank je wel, hoor.”

„Zuster Rina en zuster Gerda ook.”

Zuster Rina en zuster Gerda zijn ook dol op chocolaatjes.

„Waar is zuster Willie nou?” vraagt Jozien.

„Die is vanmiddag vrij. Ze komt na het eten weer terug,” zegt zuster Magda. Ze geeft Jozien een kneepje in de wang. Jozien lacht.

Nu krijgt Leni ook nog een chocolaatje en als ze er dan zelf een in de mond gestopt heeft, legt ze 't doosje weer vlug in 't laatje.

Omdat het Zondag is, worden ze nu niet gewassen. Jozientje mag er weer uit. Maar nu moet ze niet aan het tafeltje gaan zitten. Ze loopt de kinderzaal door, kijkt eens door de balkondeuren naar buiten. Ze ziet een grote mooie tuin, vol met bloemen. Ze loopt langs de wiegjes, maar ze durft er niet dichtbij te komen. Dat mag niet, weet ze.

Als 't halfvijf is gaat zuster Magda weg. Nu is alleen zuster Rina er nog maar.

„Jozientje.” Leni roept. Jozientje draait zich om.

„Kom 'es.” Langzaam loopt Jozientje naar Leni toe.

„Jozien, kijk eens wat ik van m'n tante gekregen heb.” En Leni laat vol trots een kleurenboek zien met heel veel plaatjes er in. En ook nog een doos met kleurpotloodjes. Jozientjes ogen worden groot van bewondering.

„O, wat prachtig.”

„Kan jij mooi kleuren?”

„Ik weet niet. . . .”

„Jij mag ook een plaatje kleuren, dan mag je 'em houden ook. 't Zijn allemaal kaarten, kijk maar, je kunt ze wegsturen. Dat vindt Jozientje leuk. Dan zal ze er een heel mooie kleuren en naar huis sturen.

„Zoek maar een mooie uit,” zegt Leni gul en reikt haar het nieuwe kleurboek over.

Met een kleur pakt Jozientje het boek aan. Langzaam slaat ze de bladen om. Er zijn mooie kaarten met molens, een wei met koeien, een troepje ganzen met een jongetje er bij, een

konijnenhok, een hond met zes jongen, spelende poesjes, een man met gekleurde ballons, en nog veel meer. Jozientje vindt ze allemaal even prachtig en de keus is erg moeilijk. Dan, eindelijk, wijst ze een kaart aan, waarop twee meisjes met de poppen zitten te spelen.

„Mag ik die hebben?”

„Ja, hoor. Wil je hem nu kleuren?”

Dat wil Jozientje wel graag, maar wil Leni zelf niet kleuren? Nee, Leni gaat liever lezen.

Jozientje trekt het bankje onder het bed vandaan en zet dat voor Leni's bed naar. Het kleurboek mag ze op Leni's plank leggen. Leni leest niet, maar kijkt aandachtig hoe Jozientje heel voorzichtig de figuurtjes kleurt, netjes tot aan het randje. Als het klaar is, slaakt ze een diepe zucht. Met glinsterende ogen kijkt ze Leni aan.

„Je hebt het netjes gedaan,” prijst Leni, „geef maar, dan zal ik hem er voor je uithalen.”

En dan zit Jozientje gelukkig haar eigen-gekleurde kaart te bekijken. Dan krijgt Leni nog een chocolaatje.

En dáár zijn de boterhammen weer.

Zuster Rina dekt het tafeltje, want zuster Gerda is ook al weg. Jozientje mag aan tafel eten. Dat is een feest! Maar nu moet zuster Rina eerst de kaart bewonderen.

„Heb je dat alleen gedaan? Keurig, hoor,” zegt zuster Rina. Dan gaat ze vlug naar de keuken terug om de boterhammen te halen.

Als ze allemaal klaar zijn met eten, mag Jozientje de bordjes en kroesjes ophalen. Alles netjes opstapelen op het grote blad, dan kan zuster Willie het straks wel naar de keuken brengen.

En dáár is zuster Willie weer.

„Ha, die Joos,” zegt zuster Willie en ze trekt haar handje door haar arm, „gaat het al wat beter?” Jozientje knikt en kijkt stralend naar zuster Willie op.

„Doe jij de deur even voor me open?” vraagt zuster Willie. Dan brengt ze het blad met de bordjes naar de keuken. Jozientje blijft bij de deur wachten tot zuster Willie terug is.

„Zo, ga je mee naar de baby's kijken?”

Dat wil Jozientje wel.

Kijk, dat is Evert, dat weet ze nog wel.

„Dag, Evert,” zegt ze zachtjes, „ben jij nog niet beter? Ik wel, hoor.” Evert lacht en maakt kleine kirkeluidjes.

„Evert is ook al haast beter,” vertelt zuster Willie.

In 't volgend wiegje ligt een grotere baby met zijg blond haar. Zuster Willie pakt haar handje vast en hup, daar zit ze overeind.

„Kijk, dat is Nettie. Die kan al zitten, hoor. Maar ze is al één jaar.”

„Kan ze nog niet lopen?”

„Ja hoor, ze kan het wel, maar ze mag haar bedje nog niet uit.” Zuster Willie legt Nettie weer neer, maar dat bevalt haar niet. Beide handjes klermt ze om de rand van de wieg en trekt zich weer overeind.

„Da-da,” zegt ze en lacht naar Jozientje.

„O, zuster Willie, ze zegt dag,” roept Jozientje verrukt. In de andere wiegjes liggen weer heel kleine baby's. Die vindt Jozientje erg lief, maar ze lachen helemaal niet. Alleen maar een klein beetje als zuster Willie tegen ze praat.

Dan gaat Jozientje weer aan het tafeltje zitten. Zuster Willie geeft haar een nieuw prentenboek. Jozientje bladert er wat in. Er staan sprookjes in. Kijk maar, dit is een plaatje van Roodkapje met de wolf. Hu, wat kijkt die wolf boos en wat een scherpe tanden heeft hij. Maar Roodkapje is helemaal niet bang van hem.

Er is een plaatje van Sneeuwwitje, en van Doornroosje en Assepoester, en de wolf en de zeven geitjes.

Jozientje kent ze allemaal.

Opeens staat zuster Willie weer bij haar.

„Kom Jozien, je moet weer naar bed.” Jozientje klemt het prentenboek onder haar arm en laat zich van de stoel afglijden. Zuster Willie kleedt haar uit en stopt haar in bed. Dan gaat zuster Willie de kinderzaal wat opruimen en Jozientje haar prentenboek verder kijken. Maar ze heeft er haar aandacht niet bij. Telkens moet ze naar zuster Willie kijken. Zou ze nu niet gaan voorlezen? Natuurlijk moet eerst de zaal netjes zijn. Maar als dat klaar is, kijkt zuster Willie de zaal rond en lacht.

„Ziezo,” zegt ze. Alle ogen zijn gespannen op haar gericht. Want ze weten wel, dat zuster Willie klaar is, als ze „ziezo” zegt.

„Wat zullen we nu gaan doen?”

„Voorlezen,” klinkt het uit alle monden.

„Goed,” lacht ze, „uit de Kinderbijbel.”

Ze zet weer een stoel in 't midden van de zaal, slaat de Kinderbijbel open en leest:

„Daniël in de leeuwenkuil.”

Vol spanning luistert Jozientje naar het verhaal van de gelovige Daniël en het ongelovige volk en de koning. En als Daniël dan in de grote diepe put gewo pen wordt waar leeuwen in zitten, huivert ze van angst. O, o, die arme man. Maar die leeuwen eten hem lekker toch niet op! O, ze wéét het well In de grote platenbijbel van thuis staat een mooie plaat van Daniël in de leeuwenkuil. En de leeuwen liggen gewoon naast hem en doen hem niets.

En de volgende morgen komt de koning in de put kijken en roept:

„Daniël, heeft Uw God U bewaard voor de wilde leeuwen?”

En dan zegt Daniël:

„O koning, leef in eeuwigheid. Mijn God heeft de muilen der leeuwen toegesloten en ze hebben mij geen kwaad gedaan.”

O, wat was die koning blij, dat Daniël nog leefde. Ja, toen moest hij wel geloven dat de God van Daniël een échte God was. Toen liet hij Daniël vlug uit de put trekken. En de mannen, die Daniël in de put hadden geworpen, moesten nu zelf in de put. En ze werden allemaal opgegeten door de leeuwen.

Dat vindt Jozientje toch eigenlijk wel heel erg. Maar 't is hun straf, want Daniël was helemaal onschuldig. . . .

„En nu gaan we slapen,” zegt zuster Willie en legt de bijbel weer in de kast.

En als de zuster weg is, de gordijnen dicht en het licht uit, denkt Jozientje:

„De Zondag is alweer om. Maar 't was een echt fijne Zondag.”

VIII. REINI

Maandagmorgen wordt Reini naar de boxen overgebracht. En als dan het scherm is weggehaald, het bedje schoongemaakt en weer opnieuw opgemaakt is, zijn alle kinderen het kleine zieke meisje vergeten.

Maar Jozientje nog niet. Telkens in haar gebedje bidt ze ook voor Reini. En ze wordt nog steeds maar-niet beter..

Als 's middags de dokter weer naar de kinderen komt kijken, en hij bij Jozientje staat, zegt hij:

„Gaaf het goed met Jozientje e Hoog, zuster?”

„Ja dokter, heel goed,” zegt zuster Rina.

„Nu, dan mag ze morgen naar huis.”

Jozientje straalt! Naar huis! Naar pappa en mammal Ze danst haast in haar bedje. Dan komt zuster Willie naar haar toe.

„Ben je blij dat je naar huis gaat, Jozien?”

„Ja, zuster Willie,” lacht Jozientje.

„En vind je 't dan helemaal niet een klein beetje naar, dat je weg moet van de zusters?” Even betreft haar gezichtje. In haar blijdschap had ze helemaal niet aan de zusters gedacht. O, de zusters zijn zo lief, ze vindt het toch eigenlijk ook wel een beetje naar. En 't meeste houdt ze toch van zuster Willie.

„Vindt u het jammer dat ik wegga?” vraagt ze zachtjes.

„Ja, Joosje, ik vind het heel jammer. Maar ik ben toch blij dat je beter bent.”

Plots klaart haar gezichtje op. Ze slaat bei haar armpjes om zuster Willie's hals en fluistert:

„Ik kom heel dikwijls terug, zuster Willie.”

„Dat is lief van je Jozien, dat moet je doen,” zegt zuster Willie. Ze strijkt haar door de blonde krullen en gaat weer weg.

Daar komt zuster Magda binnen.

„Zuster Magda,” roept Jozien.

„Wat is 't?”

„Ik mag morgen naar huis!”

„Heerlijk, Jozien!” Zuster Magda kijkt blij.

„Ja, maar 'k vind het toch wel een beetje naar ook, hoor. Vindt u het niet jammer, dat ik wegga?”

„Natuurlijk, Joos. Maar je moet nog maar eens een keertje komen kijken.” Jozientje knikt.

„Ja . . . Is Reini al een beetje beter, zuster Magda?”

Dan wordt zuster Magda's gezicht heel ernstig.

Zachtjes vertelt ze, dat Reini nog veel erger ziek is geworden. Daar schrikt Jozientje van. O nee, dat kan niet, dat mag niet. Ze heeft toch zoveel gebeden voor Reini. Maar dan denkt ze aan wat zuster Magda heeft gezegd:

„Als de Here Jezus dat kindje liever bij zich in de hemel wil nemen, dan doet Hij dat.”

O, Jozientje kan nu helemaal niet blij meer zijn dat ze naar huis gaat.

's Avonds is alles zo stil, de zusters kijken zo ernstig en praten zo zachtjes. En zuster Toos ziet ze helemaal niet meer en zuster Magda maar heel weinig, want die moet nu in de boxen helpen. Zuster Toos moet zeker op Reini passen.

En nu is 't al halfnacht geweest en tóch is de dokter nog ge komen. Jozientje hoorde zijn stem op de gang en ze za hem door het ruitje van de deur. Dan is het zeker wel het erg met Reini.

De gordijnen zijn dicht, het licht uit. . . . net als iedere avond. De meeste kinderen slapen al, maar Jozientje kán niet slapen. Ze luistert gespannen of ze niets hoort. Maar alles blijft heel stil.

„Slaap jij ook nog niet?” klinkt het plots fluisterend uit het bed naast haar. 't Is Leni.

„Nee, jij ook niet?” fluistert Jozien verrast terug.

„De dokter is bij Reini, hè.”

„Ja. . . .”

„Haar vader en moeder zijn er ook.”

„Hoe weet je dat?”

„Ik hoorde zuster Rina zeggen, dat ze haar ouders ging waarschuwen.”

„O.” Jozientje zucht eens diep.

„Zou Reini niet meer beter worden?”

„'k Weet niet. . . .” 't Blijft verder stil. Leni is in slaap gevallen, maar Jozientje draait zich van de ene zij op de andere. Daar gaat de deur open en komt de nachtzuster binnen.

„Zuster Jet!” roept Jozientje zachtjes.

„Wat is er Jozien, slaap je nog niet?”

„Ik kan niet slapen, zuster Jet.”

„Waarom niet? Omdat je morgen naar huis gaat?” Heftig schudt Jozientje haar hoofd.

„Nee. . . . Is Reini. . . . is 't heel erg met Reini?” fluistert ze.

„Reini? Lig je dáár over te piekeren? De dokter is bij Reini, want ze had zo'n pijn. Maar nu slaapt ze weer, hoor.”

Jozientje zucht verlich³.

„Is Reini een vriendinnetje van je?”

„Nee. . . . ja. . . .” Jozientje weet niet hoe ze dat zo vlug uit zal leggen. Zuster Jet schudt haar kussen eens lekker op en stopt haar dekens weer in, die ze helemaal los gewoeld heeft.

„Ga jij nu maar rustig slapen, hoor. Wij zullen goed op Reini passen. En dan zal ik je morgenochtend direct vertellen hoe het met Reini is. Is dat goed?” Jozientje knikt.

„Slaap lekker, Jozien.”

„Welterusten, zuster Jet.” Ze zucht eens diep en doet haar ogen stijf dicht. Dan komt eindelijk de slaap.

Het is nog heel vroeg als zuster Jet bij Jozientjes bedje staat. Jozientje slaapt nog vast. Zachtjes schudt zuster haar heen en weer.

„Jozientje. . . .” Het duurt even voor Jozientje goed wakker is. Ze kijkt even verbaasd naar zuster Jet, maar dan weet ze het plots weer: Reini!

„Is ze. . . . is ze. . . .” Maar zuster Jet lách³, o, ze lacht zo blij!

„Ze wordt beter, Jozientje.” Jozientje grijpt zuster Jets hand.

„Heus, zuster Jet?” Opeens stromen de tranen haar over de wangen. Zuster Jet gaat op de rand van haar bed zitten en slaat een arm om haar heen. Ze laat haar even uithuilen. Dan zegt ze zachtjes:

„Kom Jozientje, ben je nu niet blij?”

Jozientje knikt en droogt stevig haar tranen af. Dan lacht ze weer.

„Wil je Reini even zien?”

„Ja, ja,” fluistert ze verheugd.

Zuster Jet slaat een wollen deken om Jozientje heen, neemt haar op de arm en gaat met haar naar de box. Heel zachtjes doet ze de deur open. En Jozien mag niet praten. Maar ze

kàn haast niet stil zijn. Ze zou wel willen zingen en lachen, zó blij is ze. O, wat ligt Reini lief te slapen.

„Wordt ze nu heus beter, zuster Jet?” vraagt ze nog eens voor alle zekerheid, als ze weer op de kinderzaal zijn.

„Ja Joos, maar ze is nog heel zwak. Daarom moet ze hier nog een heel poosje blijven en veel melk drinken en pap eten.

Daar wordt ze weer sterk van.” Jozientje knikt begrijpend, terwijl ze weer vlug onder de dekens kruipt.

En als zuster Jet weer aan haar werk is, vouwt ze haar handjes en zegt met heel haar hartje:

„Ik dank U, lieve Here Jezus, dat U Reini beter gemaakt hebt. O, ik ben zo blij en alle zusters zijn blij.... en de dokter.... en haar pappa en mamma.... Ik zal haar iets moois geven.... misschien wel een boek, of.... m'n pop.... omdat U haar beter gemaakt hebt.... amen.”

IX. NAAR HUIS

Halfzeven. De zusters komen binnen. Wat een vrolijke gezichten overal. En direct vertellen ze: „Reini wordt beter!” In een ogenblik weet iedereen het. En Jozientje straalt van trots, omdat zij het 't eerste wist, behalve de dokter en de zusters die bij Reini waren natuurlijk.

Zuster Jet gaat weg, maar eerst komt ze nog even naar Jozientje toe.

„Dag Jozientje, het beste, hoor.”

„Dag zuster Jet.”

Ja, dat was de laatste nacht. Alles wat nu gaat gebeuren is voor 't laatst. Jozientje vindt het prettig en naar tegelijk. Maar de wijzers van de klok gaan toch wel erg langzaam. Als de kinderen weer allemaal gewassen zijn, gaan zuster Magda en zuster Lien bedden trekken. De kinderen, die bijna beter zijn, mogen er even uit, dan wordt het bedje helemaal opnieuw opgemaakt.

Jozientje wil ook al uit haar bedje springen, maar zuster Magda zegt:

„Blijf jij er maar in, hoor. Jouw bed trekken we zó wel netjes. Je gaat toch dadelijk weg.”

Dat is waar. Dan gaan van haar bed ook alle dekens er af, die worden dan op het balkon uitgeklopt. En de matras ook. . . .

Leni mag ook even op een stoel zitten. De zuster draagt haar, want ze mag nog niet lopen.

Vanuit haar bedje volgt Jozientje al de bewegingen van de zusters. Wat vlug gaat dat toch, denkt ze.

Je moet toch wel heel erg knap zijn, om zuster te zijn. Ik zou ook best zuster willen worden, peinst ze verder. Maar nu nog niet. Ze zit pas in de eerste klas. En als ze van school af is gaat ze naar de Mulo. Maar dan. . . . hoeveel jaar zou ze dan wel zijn? Wel twintig? Dat is al erg oud, vindt Jozien. Ze zal het eens aan de zuster vragen. Maar nu moeten ze eerst eten. Daar komt zuster Gerda al binnen met de boterhammen. Jozientje heeft wel honger en de boterhammen

gaan er vlot in. Ze krijgen er een eitje bij. Dat is lekker. Ze eet eerst haar boterhammetjes op en dan, hapje voor hapje, het ei. . . .

Daar klinkt opeens het orgel weer. Zuster Magda zet de deur open. De zusters zingen.

Stil luistert Jozientje. Dat is óók de laatste keer. Toch wel jammer, want dat zingen is zo mooi. . . .

Het is weer stil. Zuster Magda haalt de bordjes op. Zuster Rina en zuster Willie komen weer binnen. Nu gaat zuster Magda eten.

„Zuster Willie.”

„Ja, Jozientje?”

„Kom 'es.”

„Ik ben er toch?”

„Ja, maar heel dicht bij me.”

Zuster Willie loopt naar Jozientje toe en gaat op het randje van haar bed zitten.

„Wat is 't, meiske?”

„Zuster Willie, als ik van school af ben dan ga ik naar de Mulo. En als ik van de Mulo af ben, hoeveel jaar ben ik dan?”

„Hoeveel jaar? Nu, als je altijd je best doet, zodat je nooit blijft zitten, dan ben je zestien jaar.”

„Oh. . . .” Jozientjes ogen dromen weg.

„Waarom vraag je dat, Joos?”

„Zomaar.”

„Ga je niet graag naar school?”

„Ja, maar. . . .”

„Zeg het maar, Joosje, wat wou je vertellen?” vraagt zuster Willie vriendelijk.

„Ik word. . . ik wil zo graag zuster worden als ik groot ben,” zegt ze zachtjes.

„Dat is fijn, Joos, dat moet je doen. En kom je óns dan helpen?”

Jozientje knikt verheugd.

„Maar ik moet eerst nog een heleboel jaartjes naar school, hè?”

„Ja, want je moet wel achttien jaar zijn.”

„En als ik van de Mulo af ben, ben ik pas zestien.”

„Ja, meiske. Maar dan kun je nog naar de huishoudschool gaan, dat doen de meeste meisjes.”

„O ja, ben ik dan achttien, als ik van de huishoudschool af ben?”

„Dan ben je achttien.”

Joosje loost een diepe zucht.

„Hoeveel jaartjes duurt dat nog?”

„Dat duurt nog elf jaren.”

„O, o, nog elf? Dat is wel erg lang, hè zuster Wil?”

„Ja, kindje, er kan in die tijd heel wat gebeuren. Maar je kunt er nu al voor leren. Weet je wat je nu al kunt doen?”

„Nou?” Vragend kijkt Jozientje de zuster aan.

„Flink je moeder helpen, dan leer je al een heleboel. Helpen afdrogen, als moeder de vaten wast. Of netjes stof afnemen.”

„Ja, maar toch niet altijd? Ik bedoel. . . ik wil ook wel eens buiten spelen.”

„Natuurlijk, 't hoeft ook maar een enkel keertje. Als je wat ouder bent, kun je je moeder wel wat méér helpen.”

Jozientje knikt. Zuster Willie gaat weer naar de baby's toe. Als de zaal weer netjes is, mag Jozientje opstaan. De zuster hoeft nu niet meer te helpen met aankleden. Ze doet het nu helemaal alleen. En dan moet ze heel haar kastje leeghalen. De handdoeken netjes opvouwen, washandjes, zeep. . . . Alles op een stapeltje leggen. Zuster Lien en zuster Magda halen alle dekens en lakens en de matras van haar bed af. Nu blijft alleen het witte ijzeren ledikant maar over. Dat gaat zuster Lien nu met zeepsop schoonmaken.

„Waar moet jij vannacht nu slapen, Joos?” vraagt zuster Lien lachend.

„Thuis,” antwoordt Jozientje prompt.

„Hè, 'k wou dat ik ook thuis mocht slapen.”

„Mag u dat dan niet?” vraagt Jozientje verbaasd.

„Nee, ik moet altijd hier blijven,” zegt zuster Lien ernstig.

„Gaat u dan nooit naar huis toe?”

„Ja hoor, maar niet zo heel dikwijls, want ik woon hier ver vandaan.”

„Waar slaapt u dan?”

„Hier helemaal boven heb ik een kamertje.”

„O. Hebben alle zusters een eigen kamertje?”

„Ja. Sommige alleen een kleine, andere s men een grotere. De hoofdzusters zo'n mooie grote kamer, waar je buiten langs loopt, weet je wel?”

Ja, die kamers weet Jozientje heel goed. Daar liep ze altijd héél hard langs, toen ze nog buikpijn had. . . .

Terwijl zuster Lien vertelt, doen haar handen snel hun werk: het doekje gaat vanuit de emmer schuimend sop over de randen van het ledikant. Dan met een natte en een droge doek er over. Zuster Lien is klaar. Nu gaat ze samen met zuster Magda de dekens kloppen.

Jozientjes ogen dwalen naar de klok: halftien. Over een half uurtje komen pappa en mamma. Hè, ze zou nog best even op het balkon willen. Gisterenmiddag is ze ook even geweest, maar toen scheen de zon en nu niet.

„Zuster Willie, mag ik nog even op het balkon?”

Zuster Willie kijkt naar buiten.

„Wat is 't voor weer, Magda?” vraagt ze aan zuster Magda.

„Heerlijk weer, zuster Willie.” Zuster Willie haalt Jozientjes manteltje en muts uit de kast.

„Kom maar, dan mag je wel even. Je bent dan gelijk klaar als je moeder je komt halen.”

Jozientje knikt verheugd.

De zon schijnt niet op het balkon, maar 't is er toch erg lekker. Ze kijkt in de mooie bloementuin. Kijk, daar staan twee zusters dekens te kloppen. Er komt een man bij staan. Hij zegt iets tegen de zusters, waar ze hard om moeten lachen. Wat zou dat voor een man zijn? Een dokter? Maar nee, heel op z'n gemakje wandelt hij de tuin in. 't Is natuurlijk ook een patiënt, net als zij. Nu mag hij even in de tuin wandelen. Daar komt nog een meisje ook aan de arm van een zuster. Ze loopt héél langzaam. Die heeft zeker een gebroken been gehad. Jozien kan ook de zalen zien van de grote mensen. En als ze goed kijkt kan ze de grote mensen zien liggen. Buiten op de veranda liggen er ook een paar. En daarboven zijn zeker nog meer zalen, want daar is ook

een groot balkon. Af en toe komt een zuster op het balkon om een stofdoek uit te slaan.

„Jozientje! Kijk eens wie er zijn!” klinkt het opeens.

Jozientje schrikt er van. Snel keert ze zich om en kijkt naar binnen. Zo vlug als ze kan loopt ze naar haar vader en moeder toe, want die waren het natuurlijk. Moeder vangt haar op.

„Mamma!”

„Dag Joos, dag kindje! Nu mag je mee naar huis. Fijn hè!” Ze geeft haar een kus.

„Dag pappa.” Stevig slaat ze haar armen om paps hals en geeft hem een zoen op beide wangen.

„Ben je blij dat je weer naar huis gaat?”

„Ja. . . . Kom maar gauw, mam, 'k heb alles al klaar gelegd.”

Zuster Rina komt er ook bij. Ze praat even met Jozientjes ouders. Jozientje verstaat er niets van, ze hoort alleen het woordje „dapper”. En dan is ze zó blij dat ze flink geweest is. Zuster Rina kijkt nog eens het kastje na of ze niets heeft vergeten. Nee hoor, Jozientje heeft het netjes leeggehaald.

„Zo Joos, gelukkig dat je nu uit dat nare ziekenhuis weggaat, hè?” lacht zuster Rina.

„'t Was niet naar,” zegt Jozientje beslist, „'k vond het hier best fijn. Maar ik ben toch blij, dat ik weer naar huis ga.”

„Natuurlijk, hoor. Zo, ga nu eerst zuster Magda en zuster Lien een hand geven. Zuster Willie gaat met jullie mee naar beneden.”

„Dag zuster Magda.”

„Dag Jozientje, sterkte, hoor.”

„Dag zuster Lien.”

„Dag Joos, 't ga je goed, hoor.”

„Heb je de zusters bedankt voor de goede zorgen, Joos?” vraagt moeder. Daar heeft Jozientje helemaal niet aan gedacht. Dat doet moeder dan maar voor haar. Nu zuster Rina nog.

„Dag zuster Rina. Ik dank u wel voor de goede zorgen.” Ze krijgt er een kleur van.

„Dag Joosje. Ik vind het fijn, dat je zo'n flinke meid bent geweest, hoor. Het beste met je.”

Nu moet ze nog alle kinderen gedag zeggen. Freddie, Tinus, Hans, Jan, Leo, Hein, Nellie. . . . Dan Mieke. Haar hoofdje zit nog steeds in verband. Ze moet nog en hele poos blijven. Bij Leni blijft ze even staan.

„Dag Leni.”

„Dag Jozien. Kom je me eens opzoeken?”

„Ja, dan breng ik wat lekkers voor je mee.”

Leni lacht.

„Dag Leni.”

„Dag Jozientje.”

Zuster Willie gaat met hen mee. In de gang komt de directrice aan.

„Zo Jokertje, ga je nu al naar huis?”

„Ja, directrice,” lacht Jozien.

„Fijn hoor. Dag Jozien.”

„Dag directrice.”

Nog even praat de directrice met pappa en mamma, dan gaat eindelijk de grote buitendeur open. Ze nemen afscheid van zuster Willie. Jozien krijgt nog een extra kneepje in haar wang.

Ze lopen door de tuin, het hek uit. En als ze langs de ramen van de zusterkamers lopen, knijpt ze heel stevig in de hand van paps en mams, want nu is ze niet bang meer van het ziekenhuis. Nu zal ze nooit meer hard voorbijlopen, maar juist even blijven staan of ze de zusters niet ziet.

En Zondag gaat ze weer even naar 't ziekenhuis toe. Dan gaat ze naar Leni en natuurlijk ook even naar de andere kinderen. Misschien mag ze dan wel even naar Reini ook.

En dan later. . . . heel veel jaren later. . . . dan wordt ze ook zuster.

Maar nu gaat ze naar huis!

INHOUD

	Blz.
i. Bang Jozientje	5
ii. De kinderzaal	10
III. In bad en in bed	17
IV. Dapper Jozientje	25
V. Bezoekuur en nog iets	30
VI. Zondagmorgen	37
VII. Zondagmiddag	45
VIII. Reini	51
IX. Naar huis	56